La Jeunesse Bulgare

(Българска младежь)

Revue mensuelle illustrée, littéraire, didactique et humanitaire, rédigée par quelques professeurs de français.

III-e année | Novembre-Décembre 1928 | № 3 et 4

2702

Riez, jeune fille!

Vous qui ne savez pas combien l'enfance est belle,
Enfant! n'enviez point notre âge de douleurs,
Où le coeur tour à tour est esclave et rebelle,
Où le rire souvent plus triste que vos pleurs.

Votre âge insouciant est si doux qu'on l'oublie!
Il passe comme un souffle au vaste champ des airs,
Comme une voix joyeuse en fuyant affaiblie,
Comme un alcyon sur les mers.

Oh! ne vous hâtez point de mûrir vos pensées!
Jouissez du matin, jouissez du printemps;
Vos heures sont des fleurs l'une à l'autre enlacées;
Ne les effeuillez pas plus vite que le temps.

Laissez venir les ans! le destin vous dévoue,
Comme nous, aux regrets, à la fausse amitié,
A ces mets sans espoir que l'orgueil désavoue,
A ces plaisirs qui font pitié!

Riez pourtant! du sort ignorez la puissance;
Riez! n'attristez pas votre front gracieux,
Votre oeil d'azur, miroir de paix et d'innocence,
Qui révèle votre âme et réfléchit les cieux.

V. Hugo.

La bonne humeur dans la famille.

Il n'est peut-être pas inutile de dire un mot d'un devoir léger en apparence, très sérieux au fond, le devoir de bonne humeur dans la famille.

Rien de plus rare que cette vertu. Je ne parle pas des personnes qui n'ont point reçu une bonne éducation et qui, jugeant qu'on n'a pas à se gêner dans la famille, y sont désagréables et grossières. Il est des familles, même distinguées, où l'union est parfaite et l'esprit de solidarité remarquable, où l'on

est disposé à se soutenir mutuellement, à faire les uns pour les autres de sérieux sacrifices, et où cependant les relations quotidiennes ont toujours quelque chose d'un peu tendu. Si l'on ne se dispute pas tout à fait on ne se parle que sur un ton aigre et désagréable. Il semble que l'amabilité et la grâce soient une monnaie que l'on reserve pour les indifférents et qui ne saurait avoir cours dans la famille. Si bien que Fontenelle, dans un de ses éloges, voulant faire le portrait le plus favorable du personnage qu'il loue, termine par ce trait qu'il paraît mettre au-dessus de tout le reste: „Enfin, il était d'une humeur agréable, même dans son intérieur".

On a beau dire que ce n'est que les petites choses qu'on se dispute, il n'y a pas de petites choses dans la vie de famille par la raison qu'elle n'est presque faite que de petites choses. Si l'on est insupportable dans tous les détails de la vie, sous prétexte que cela est sans importance, à quel moment se réserve-t-on d'être bon et affectueux? Quand on s'observe si peu dans les petites choses, où il est facile d'être ce qu'on doit, est-on bien sûr d'être irréprochable quand viendront les occasions sérieuses? Chacun devrait donc faire tout son possible pour corriger un tel état de choses, pénible pour tous, et qui dissimule souvent, au point d'en faire douter, des qualités profondes et de solides vertus.

H. Marion.

Предстоящи реформи

въ закона за народното просвѣщение.

Преди нѣколко дни, г. Министра на народното просвѣщение е направилъ предъ редакторитѣ на столичнитѣ вестници следнитѣ изявления.

На първо мѣсто се разширява цензътъ за ржководнитѣ служби въ министерството, което разширение допуща до тия длъжности и редовни професори.

Краснописътъ въ нашитѣ училища трѣбва да се постави по-добре. Сега се въвежда въ първоначалнитѣ и въ педагогическитѣ училища. Въвежда се въ основнитѣ училища и нравоучение.

За да се избѣгнатъ горещинитѣ, презъ които мжчно се поддържа класното обучение, постави се края на учебната година по-рано — 1 вмѣсто 15 юний за първоначалнитѣ училища, 15 юний вмѣсто 12 юлий за прогимназиитѣ и 1 вмѣста 12 юлий за срѣднитѣ училища; съкратеното време ще се навакса съ съкращаване на ваканцитѣ—коледна и великденска.

Ще се възстанови държавниятъ изпитъ и стажъ за абсолвентитѣ на педагогическитѣ училища и учителскитѣ институти.

Отъ редъ години практиката доказа, че изборниятъ институтъ на главнитѣ учители и директори на прогимназиитѣ

не дава добри резултати. Контролната служба на тия органи на училищната власть се подценява отъ изборностьта на института и така той се премахва.

Броятъ на срѣднитѣ училища — гимназии и педагогически училища трѣбва да се намали. Държавата трѣбва да съобразява тѣхното число съ образователнитѣ нужди на гражданитѣ, но заедно съ това тя е длъжна да съобразява това число и съ своитѣ срѣдства и нужди.

Всички тия положения сж само въ проектъ и възможно е въ тѣхъ да направи нѣкои промени и самия министръ, следъ като се съвещава съ висшия учебенъ съветъ.

Втори единъ въпросъ, продължи министръ Найденовъ, който предстои да се уреди по законодателенъ редъ, е въпросътъ за кинемотокрафитѣ и частнитѣ театри. На първо мѣсто се цели да се уредятъ училищнитѣ и подвижнитѣ държавни кинемотографи, като се запази за министерството пълния контролъ и право на директиви при дейностьта на тия кинемотографи, за да се насочи последната къмъ по-добри резултати отъ гледището на възпитанието на учащата се младежь и публиката, която посещава тия кинемотографи, предимно въ селата.

Министерството е имало предвидъ съответнитѣ законоположения въ Франция, Германия и Италия. Цельта на тия кинемотографи е да култивиратъ народни, религиозни, нравствени, семейни добродетели и художествено възпитание и да заякчатъ връзкитѣ между училището и семейството. Правото да се уреждатъ училищни и подвижни кинематографи ще бжде предоставено само на министерството на народното просвѣщение.

Колкото се отнася до частнитѣ кинематографи и тамъ ще се засили контролата, за да се избѣгнатъ злоупотребитѣ съ това могжщо средство за въздействие върху маситѣ, каквото представлява кинематографътъ и за което бившия министъръ на просвѣтата въ Франция г. Ерио каза, че е първото по сила следъ книгопечатането средство за добро или лошо въздействие върху маситѣ, споредъ това какъ ще се използуватъ кинематографитѣ.

На трето мѣсто г. министъръ Найденовъ засегна въпроса за предстоящето образуване на единъ фондъ за постройка на сгради за срѣдни учебни заведения.

Министрътъ е далъ вече директиви за изработването на такова законоположение. Постройката на подходящи сгради за нашитѣ срѣдни училища, заяви м-ръ Найденовъ, е единъ отъ най-болнитѣ въпроси. Сжществуващитѣ сега сж недостатъчни и негодни. Особено това е така въ столицата, кждето отдавна сж започнати две гимназии и нѣма срѣдства да се довършатъ. Хвърчащитѣ класове, нехигиеничнитѣ постройки, липсата на достатъчно стаи и постоянитѣ заболявания всрѣдъ

ученицитѣ, а най-после и голѣмитѣ суми за наеми, налагатъ часъ по-скоро да се пристжпи къмъ разрешението на този важенъ въпросъ.

Съ редовни бюджетни суми тия нужди мжчно биха се посрещнали и задоволили. Ето защо въ връзка съ създаването на този фондъ и за набавяне срѣдства за неговото сжществуване, предстои на самото министерство да поеме издаването на нѣкои учебници. Разбира се частната инициатива нѣма да се пренебрѣгне, но министерството ще използува само правото си предвидено въ закона само́ да издава нѣкои учебници предимно по дисциплини отъ общъ хуманитаренъ характеръ или учебници за първоначалнитѣ училища съ цель да внесе подобрения въ тѣхъ и да се уеднаквятъ за цѣлата страна.

Правата и интереситѣ на издателитѣ и авторитѣ нѣма да се накърняватъ, като въ произвежданитѣ търгове министерството ще предвижда премии. Чрезъ тая мѣрка, предполага се, ще се съберат достатъчно срѣдства за да може фондътъ за постройка на сгради за срѣдни училища да започне своята работа. Въ този фондъ естествено, ще участвува и държавата, така както сега участвува съ кредити въ редовния бюджетъ. Накрая министрътъ засѣгна и програмата за срѣднитѣ училища, която ще бжде изработена за идната учебна година. Това не е вече законодателенъ въпросъ, а неговото уреждане ще стане чрезъ програмата на министерството. Общата ржководна мисъль при съставянето на тая програма е да се даде по-голѣма практическа насока при средно-учебното образование. Този въпросъ, обаче, предстои да се обсжди добре въ Висшия учебенъ съветъ, учебния комитетъ и отъ конференцията на окржжнитѣ училищни инспектори. Още отъ сега се проучва въпросътъ за създаване на специални практически отдѣли при гимиазиитѣ, главно при девическитѣ.

Grands écrivains français.

Chateaubriand — Шатобрианъ

Chateaubriand est né à Saint-Malo (1768—1848) d'une famille noble. Sa jeunesse s'écoula tristement au château paternel de Combourg, dans la solitude, en face des bois et de la mer. Là s'éveilla son imagination ardente et se développèrent son penchant à la tristesse et à la rêverie, et son admiration passionnée pour la nature. En 1791 il s'embanqua pour l'Amérique, visita les Etats Unis, la Louisiane et la Floride Rentré en France à la mort de Louis XVI, il fut blessé en combattant dans les rangs des émigrés, et se réfugia en Angleterre Il revint d'exil en 1800, et de 1801 à 1811 publia tous ses principaux ouvrages.

Les romans: Atala et René, le Génie du christianisme, les Martyrs et l'Itinéraire de Paris à Jérusalem. Sous le gouvernement de la Restauration il fut ambassadeur à Berlin, à Londres, et ministre. Mais, après la revolution de 1830, il se tint à l'écart de la politique et consacra les dernières années d'une vieillesse glorieuse et triste à écrire ses Mémoires d'outre tombe.

Chateaubriand a introduit dans la littérature du XIX siècle le sentiment chrétien. Les philosophes du XVIII siècle avaient reproché au christianisme d'être une religion grossière, hostile à la poésie et à l'art. Dans son Genie du christianisme, Chateaubriand entreprit de la réhabiliter; il célébra la beauté de ses dogmes, de sa morale, de ses fêtes, les monuments de l'Art gothique auquel il a donné naissance, et montra que nulle religion n'est plus digne d'inspirer le génie des poètes et des artistes.

A l'appui de cette thèse Chateaubriand écrivit les Martyrs, sorte d'épopée en prose où il a tracé le tableau des premiers temps du christianisme.

Ces deux ouvrages eurent une influence considérable. Ils ouvrirent une source nouvelle d'inspiration aux poètes, qui renoncèrent aux figures de la mythologie dont ils avaient fait si grand abus, En outre, ils attirèrent l'attention des littérateurs et aussi celle des historiens sur l'époque religieuse et chretienne par excellence, c'ést-à-dire sur le moyen âge, à peu près complètement ignoré ou dédaigné par les écrivains du XVII et du XVIII siècles.

Le sentiment de la nature prend avec Chateaubriand une place importante dans la littérature. Il a surtout décrit la nature exotique que déjà Bernardin de Saint-Pierre avait fait entrevoir; le ciel pur de l'Italie et de la Grèce, les chaudes splendeurs de l'Orient, les solitudes vierges de l'Amérique. C'est un des plus grands peintres de paysages: son style magique unit à la précision et à l'exactitude l'éclat et la magnificence. La mélancolie, ce sentiment que donnent à l'homme l'immensité et l'éternité de la nature, comparées à sa petitesse et à la brièvetè de son existence, se mêle à toutes ses descriptions. Cette tristesse vague et mystérieuse dont Chateaubriand souffrit lui-même toute sa vie, et que traine partout avec lui René, le personnage principal de plusieurs de ses romans, devint à la mode dans la littérature; et presque tous les héros des drames et des romans furent des mélancoliques.

Les Francs — Франкитѣ.

Parés de la dépouille des ours, des veaux marins, et des sangliers, les Francs se montraient de loin comme un troupeau de bêtes féroces. Une tunique courte et étroite laissait voir toute la hauteur de leur taille et ne leur cachait pas les genoux. Les yeux de ces barbares ont la couleur d'une mer orangeuse; leur chevelure blonde, ramenée en avant sur leur poitrine, et teinte d'une liqueur rouge est semblable à du feu. La plupart ne laissent croître leur barbe qu'au dessus de la bouche, afin de donner à leurs lèvres plus de ressemblance avec le mufle des loups. Les uns chargent leur main droite d'une longue framée et leur main gauche d'un bouclier qu'ils tournent comme une roue rapide; d'autres, au lieu de ce bouclier, tiennent une espèce de javelot, où s'enfoncent deux fers recourbés; mais tous ont à la ceinture la redoutable francisque, espèce de hache à deux tranchants, dont le manche est recouvert d'un dur acier; arme funeste que le Franc jette en poussant un cri de mort, et qui manque rarement le but qu'un oeil intrépide a marqué.

Ces barbares, fidèles aux usages des anciens Germains, s'étaient formés en coin, leur ordre accoutumé de bataille. Le formidable triangle, ou l'on ne distinguait qu'une forêt de framées, des peaux de bêtes et des corps demi-nus, s'avançait avec impétuosité, mais d'un mouvement égal, pour percer la ligne romaine. A la pointe de ce triangle étaient placés des braves qui conservaient une barbe longue et hérissée, et qui portaient au bras un anneau de fer. Ils avaient juré de ne quitter ces marques de servitude qu'après avoir sacrifié un Romain. Chaque chef, dans ce vaste corps, était environné des guerriers de sa famille, afin que, plus ferme dans le choc, il remportât la victoire ou mourût avec ses amis. Chaque tribu se ralliait sous un symbole: la plus noble d'entre elles se distinguait par

des abeilles ou trois fers de lance. Les cavaliers francs, en face de la cavalerie romaine, couvraient les deux côtés de leur infanterie; à leurs casques en forme de gueules ouvertes, ombragées de deux ailes de vautour, à leurs corselets de fer, à leurs boucliers blancs, on les eût pris pour des fantômes ou pour ces figures bizarres que l'on aperçoit au milieu des nuages pendant une tempête. Clodion, père de Mérovée, brillait à la tête de ces cavaliers menaçants.

Sur une grève, derrière cet essaim d'ennemis. on apercevait leur camp, semblable à un marché de laboureurs et de pêcheurs: il était rempli de femmes et d'enfants, et retranché avec des bateaux de cuir et de chariots attelés de grands boeufs. Non loin de ce camp champêtre, trois sorcières en lambeaux faisaient sortir de jeunes poulains d'un bois sacré, afin de découvrir, par leur course, à quel parti Tuiston promettait la victoire. La mer d'un côté, les forêts de l'autre, formaient le cadre de ce grand tableau barbare. (Chateaubriand).

N. R. En donnant le portrait des Francs, nous présentons également ceux des autres peuples du nord qui étaient alors beaucoup plus barbares que les Fancs.

Единъ апелъ къмъ родителитѣ.

(Un appel aux parents des élèves)

Възпитанието на учащата се младежь съставлява найглавната задача за учители и родители. Ето защо всички учебни заведения често поканватъ родителитѣ да имъ съдействуватъ въ тая трудна, но благородна задача. Варненската мжжка гимназия сжщо е отправила до тѣхъ следния апелъ, който ние помѣстваме и молимъ родителитѣ да й указватъ нужното съдействие.

Всѣки индивидъ, всѣко общество си има своята история, въ която миналото обосновава сегашното, а последното дава животъ на съответното бждаще. Старитѣ поколения, които даватъ живота на младитѣ и които съ своя животъ опредѣлятъ живота на тия поколения, дължатъ много грижи, много жертви и самоотверженость на тия последнитѣ. Младежьта — това е бждащето на едно общество, на една държава. Здрава и правилно развиваща се младежь води къмъ обществено заздравяване и държавно закрепване.

Къмъ младежьта и нейното възпитание трѣбва да бждатъ насочени силитѣ и вниманието на всички, които милѣятъ за бждащето на своето общество, на своята държава. Най голѣмъ дѣлъ отъ задължения тукъ се пада на семейството, на родители, като най-близко стоящи до децата, непосредно познаващи тѣхнитѣ добродѣтели и неджзи и ползуващи се съ найестествени права надъ тѣхъ. Връзкитѣ тукъ сж най-тѣсни, засѣгнатитѣ интереси — най-жизнени.

Ето защо, драги родители, училището се обръща къмъ

Васъ за съдействие и подкрепа въ непосилната му възпитателна работа надъ вашитѣ деца, надъ бѫдащитѣ български граждани, надъ бѫдащето на много пострадалата наша скѫпа родина Подайте рѫка на училището, за да можемъ съ дружни усилия да осигуримъ възможния при даденитѣ условия максимумъ отъ възпитателни постижения.

Индивидъ и общество сѫ тѣсно свързани по между си Не е възможно сѫществуването и развиването на индивида извънъ рамкитѣ на обществото. Ученикътъ е членъ на две малки общества — семейството и училището. Чрезъ тѣхъ той се готви да влезе въ голѣмото общество — държавата, а чрезъ нея въ най-голѣмото общество — човѣчеството. Не е възможно, обаче, никакво общество безъ драговолното подчиняване отъ страна на неговитѣ членове на известенъ редъ, на известни правилници, наредби и закони.

Не е възможно значи никакво общество безъ известна дисциплина. Дисциплината внася редъ, единство, взаимность, съгласуване въ общитѣ усилия за постигане на общата цель. Дисциплината е предварително условия за правилното развитие и процъвтяване на всѣка обществена групировка. Чрезъ дисциплината въ семейството и училището, ние трѣбва да подготвимъ младежа за дисциплината въ голѣмото общество — държавата.

Драги родители, внушете на своитѣ деца, че училищната дисциплина може да бѫде сама полезна за тѣхъ и за родната ни страна. Вашата отговорность предъ народъ и държава не е по-малка отъ тая на училището.

Дисциплината не засѣга само държането на ученика въ училището. Тя се отнася и до неговото държане, неговия животъ извънъ училището. Тя засѣга и неговото отношение къмъ улицата, кинематографа и др.

Пазете децата си отъ улицата — тая голѣма съблазнителка за възрастни и малки. Тя разсейва детското съзнание, отвлича неговото внимание отъ прѣкитѣ му задачи въ училището, обезсилва волята му, открадва отъ скѫпото му време за детско творчество и самоиздигане, внася смутъ, съблазнь и порочность въ неоформената още крехка душа. Спеченията отъ улицата ученикъ е загубенъ за семейство, училище и държава, — за всичко най-висше за човѣка.

Пазете децата си отъ лошия филмъ, който вмъква улицата и уличното въ салонитѣ, който е отражение на всичко лошо, гнило въ живота, въ който истината, доброто и красивото не сѫ успѣли да си извоюватъ заслуженото мѣсто. Той доставя евтина наслада на детската душа, която отдѣлнитѣ личности, семейството и държавата ще плащатъ после твърде скѫпо. Лошиятъ филмъ е често по опасенъ отъ улицата, понеже успѣва да нагизди уличното съ труфилата на изкуството. Той разваля добрия вкусъ, опорочва фантазията,

привиква децата къмъ пасивното отдаване на насладитѣ, като убива деятдлния устремъ на духа къмъ положително творчество. Неговата кондензирана отрова, черпена отъ низинитѣ на обществения и личенъ животъ, действува гибелно върху детската душа.

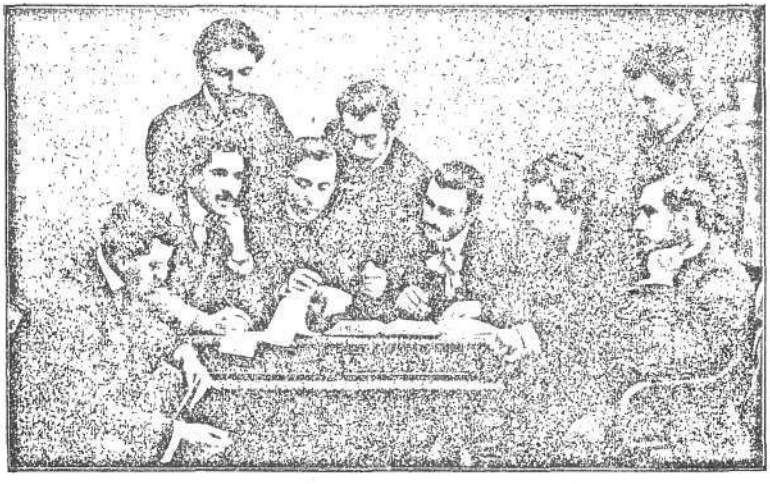

Jeunes Bulgares qui ont terminé leurs études de gymnase avant quelques années. Ensuite ils ont été étudiants à Sofia ou à l'étranger.

Абитуриенти, свършили преди нѣколко години гимназиалкото си образование и заминали да студенствуватъ въ София или въ странство.

Опасенъ съперникъ на улицата и лошия филмъ е и лошата булевардна литература, лошата прочитна книга. Пазете, драги родители, децата си отъ лошата прочитна книга: тя е убиецъ, който приема образа на голѣмъ детски приятель, настанява се въ джоба му и отъ тамъ въ душата му, безъ да подозиратъ околнитѣ това. Лошата прочитна книга е найчесто незакона рожба на изкуството и човѣшката глупость, човѣшкото падение, която не е наследила почти нищо отъ искуството, следъ като е наследила есенцията на човѣшкото падение. Лошата прочитна книга има всички недостатъци на улицата и на лошия филмъ.

Много сж детскитѣ неприятели. Тѣ не могатъ да бждатъ изброени и разгледани макаръ и съ по нѣколко думи тукъ. Въ общата дружна работа надъ Вашитѣ деца, драги родители, ние постепенно ще ги откриваме и ще диримъ най-добритѣ средства за борба съ тѣхъ Подкрепете нашето желание за преуспѣвание на децата Ви на измжчената наша родина, като упражнявате системенъ контролъ надъ своитѣ питомци.

Въ грижитѣ си за Вашитѣ деца не забравяйте и чуждитѣ. Който се грижи за чуждитѣ деца, той най-добре се грижи

и за своитѣ. Не е възможенъ разуменъ контролъ надъ своитѣ деца безъ такъвъ надъ чуждитѣ

Драги родители, апелирайки къмъ Васъ за съдействие, учителския съветъ при гимнизията смѣта да Ви напомни още и следното:

1) Всички ученици сж длъжни да ходятъ всѣко време формено, спретнато и чисто облечени. Куртка, панталони и шапка отъ тъмно синъ платъ, а шинела — черенъ меланжъ. Цивилни палта, пардесюта, мушами и джакети (за ученичкитѣ) както и украсяването на форменитѣ палта съ кожи, и пр. не се позволяватъ.

2) Обущата за всички сезони трѣбва да бждатъ черни.

3) Забранено е на ученицитѣ: да посещаватъ кръчми, кафенета, събрания, митинги, балове; да играятъ на карти, табли и каквито и да е азартни игри; да посещаватъ концерти и театрални представления безъ разрешението на кл. наставникъ; да пушатъ тютюнъ и да употрѣбяватъ спиртни питиета; да бждатъ членове на спортни и др. непозволени организации; да се разхождатъ по улицитѣ следъ 19 часа, а по главнитѣ — булевардъ „Сливница", „Царь Борисъ", „6 Септемврии" — следъ 17 часа (5 ч. сл. об.) Всички ученици трѣда бждатъ въ кжщи най-късно до 19 часа (7 часа сл. обѣдъ).

4) Всѣки ученикъ трѣбва да носи личната си карта и да я показва при поискване на всѣки гражданинъ, полицай и дежуренъ учитель, безразлично отъ коя гимназия е учителя — мжжката, девическата или търговското училище.

5) Забранява имъ се да стоятъ безъ работа по сладкарници, книжарнци и пр. Консумацията и купуването да става на крака, следъ което заведението да се напуска. Въ гостилницитѣ ученицитѣ сж задължени тоже да пазятъ приличие — да не пиятъ спиртни питиета, да не пушатъ тютюнъ и др.

6) Изъ разнитѣ квартали на града има опредѣлени родители — надзорници, на които ученицитѣ сж длъжни да се подчиняватъ. Независимо отъ това, обаче, и Вие, като родители и настойници, безъ да сте назначени за горната цель, сте длъжни и имате право да се грижите за добритѣ нрави и доброто възпитание на всички ученици.

7) Забранено е на ученицитѣ да посещаватъ частни кина. Заловетѣ въ тѣхъ се наказватъ за първи пжть по § 234, буква И — остранение отъ училище 15 дни, а втори пжть по § 234, буква О — за винаги отъ гимназията.

8 За неизпълнение на горнитѣ нареждания ученицитѣ се наказватъ споредъ характера на постжпката си, по § 234 на прав. за нар. ср. училища отъ буква Ж (мъмрене предъ родителитѣ) до буква Р (изключване за винаги отъ всички училища въ Царството).

Накрай изтъквайки Ви нуждата отъ редъ и дисциплина между ученицитѣ, за което Вие можете да допринесете твърде

много, както и за последствията отъ неизпълнението на цитиранитѣ по горе ограничения, учителския съветъ отправя къмъ Васъ, уважаеми Господине, горещъ апелъ за съдействие.

Погрижете се да предотвратите въ децата си лошитѣ и противоречащи на правилника за народнитѣ срѣдни училища навици, опитайте се да създадете отъ тѣхъ честни, добросъвестни, дисциплинирани и калени по характеръ младежи — бждащи граждани.

(Отъ девическата гимназия е разпратенъ до родителитѣ и настойницитѣ на ученичкитѣ сжщо единъ подобенъ апелъ).

Родителско-учителския комитетъ при сжщата гимназия, който урежда трапезарии за бедни ученици сжщо е отправилъ следния апелъ до родителитѣ на ученицитѣ и разни други граждани:

Настоятелството на родителско-учителската дружба заедно съ избраната комисия по уреждане трапезарията за беднитѣ ученици при мжжката гимнатия въ заседанието на . . . т. г. реши да Ви помоли да се отзовете съ своята лепта за издържане на трапезарията, като съобщите въ настоящата покана, каква сума можете да внесете наведнъжъ или месечно за тая цель.

Приематъ се и хранителни продукти: сирене, кашкавалъ, шунка, салами, масло, захарь, чай и др.

Сумитѣ или продуктитѣ молимъ да се предаватъ въ дирекцията на гимназията, било чрезъ Вашитѣ деца, било лично отъ Васъ. Срещу последнитѣ ще се издаватъ квитанции.

Всичко се приема съ голѣма благодарность.

Разопроизводството се влошава. Тази индустрия представлява тъй да се каже нашата гордость; мнозина въ чужбина знаятъ за България само по розовото масло. За съжаление обаче това производство отива назадъ и може би съ време съвсемъ ще изчезне. Тазгодишната суша и ръждата по листата на розитѣ намалиха извънредно много производството. Отъ бюлетина, който издава търговската кжща *Бончевъ и С-ие* извличаме следнитѣ дани. Произведено е:

1910 г. — 3125 кгр.	1918 г. — 1950 кгр.	1923 г. — 1000 кгр.
1914 „ — 4105 „	1919 „ — 1560 „	1924 „ — 2000 „
1915 „ — 3730 „	1920 „ — 2300 „	1925 „ — 800 „
1916 „ — 2600 „	1921 „ — 1200 „	1926 „ — 1000 „
1917 „ — 2550 „	1922 „ — 1200 „	1927 „ — 1150 „
		1928 „ — 900 „

Горната таблица показва бързия упадъкъ на розопроизводството и крайната нужда отъ изучвания и мѣрки за нѣговото подобрение.

(сп. Природа)

Une bonne éducation de la femme.

Едно добро възпитание на жената.

M. et M-me Justin Hubert et leur fille Renée sont ici. Justin vient d'être appelé dans une ville voisine avec de l'avancement; il a voulu, en allant rejoindre sa nouvelle résidence, passer quelques jours avec nous.

Au premier abord, Renée a produit sur moi une fâcheuse impression. Ses parents nous l'ont présentée sans rien nous en dire, et, pendant les deux premiers jours, j'ai à peine remarqué sa présence; mais, l'autre matin je l'ai entendue parler allemad à sa mère; j'ai su qu'elle savait également l'anglais. M-me Rémy l'a priée de se mettre au piano, et nous nous sommes aperçus qu'elle avait dépassé sa mère de beaucoup. Elle a également appris tout ce qu'à son âge on peut savoir en géographie, en physique, en histoire! Claire, ma fille, est dans l'émerveillement de tant de science. Moi, je m'étonne encore plus de tant de modestie.

Ma tante Roubert, quand on lui a parlé de tout ce que savait Renée, a secoué la tête d'un air de doute; elle n'a jamais pu redresser ses préjugés sur ce point. Elle garde une défiance presque hostile contre ce qu'elle nomme les femmes savantes. A l'en croire, l'étude est inconciliable avec les travaux du ménage; on ne peut parler une autre langue que celle de sa mère et soigner convenablement un rôti!

Du reste, la jeune fille ne parait nullement embarrassée; Tout en riant des boutades de M-me Roubert, elle est toujours la première à porter son cabas ou à lui avancer un tabouret de pieds. Aussi la brave tante l'aime-t-elle beaucoup.

— Après tout, disait-elle l'autre jour, cette petite a du bon. ce n'est pas sa faute si on lui a appris plus de grammaire que de cuisine.

Aussi a-t-elle voulu lui faire sentir les inconvénients de son éducation. Elle nous avait invités hier à dîner chez elle avec les Hubert, et elle a prié Renée de venir, dès le matin,

pour l'aider à tout préparer. Malgré le ton ironique de l'invitation, Renée l'a acceptée sans hésiter.

M-me Roubert tenait à se montrer aux yeux de notre savante dans toute la splendeur de sa royauté ménagère. Elle a donc fait signe à Renée de s'approcher, et, après lui avoir expliqué les mérites et les difficultés spéciales de son plat favori, elle a loyalement procédé devant elle à sa confection, sans taire aucun détail.

— Voyez-vous, ma chère, a-t-elle dit, en mêlant maternellement les préceptes de morale aux explications pratiques, la première science de la femme consiste à savoir tirer parti de toute chose et d'assurer aux siens l'aisance et la santé. . . — Ne mettez pas trop de jus de citron . . . — Quand on a pour principe d'être utile. . . — La pâte se lève. . . — On met le tout dans le moule de cuivre. . . — et l'on vit heureux. . . — sous le four de campagne !

Renée écoutait et regardait en souriant, un peu surprise de ce mélange de philosophie et de cuisine ; mais la première a porté sans doute malheur à la seconde, car, chose inouïe ; au moment où la tante Roubert, jugeant que la cuisson devait être à point, a soulevé le couvercle avec un sérénité confiante pour montrer à son élève la pyramide dorée, elle n'a trouvé qu'un édifice écroulé et noirci par le feu !

Le désappointement a été aussi cruel qu'inattendu ! Elle parlait déjà, de recourir aux moyens extrêmes et de s'adresser au pâtissier voisin, quand Renée proposa doucement de remplacer le plat manqué par un mets de sa façon.

— Quoi ? que dites-vous là, ma chère ? a-t-elle demandé ; vous sauriez faire quelque chose qui se mange ? Vous, une savante qui parlez toutes les langues de la tour de Babel !

— C'est un pudding de ménage qui réussit toujours et qui peut être prêt en quelques instants, a répondu la jeune fille.

— Pudding ! a répété M-me Roubert, d'un air un peu railleur ; ah ! fort bien ! c'est un mets étranger, qui se prépare en anglais ! Eh bien ! miss Hubert, voyons ce que vous savez faire ; la bonne vous donnera les ingrédients nécessaires. Mais Renée à déclaré qu'elle avait tout ce qu'il lui fallait, et elle s'est mise à l'oeuvre sans retard.

Lorsque M-me Roubert est rentrée une demi-heure après avec les achats, elle a trouvé le pudding prêt à être servi !

Il avait une apparence qui a frappé son oeil connaisseur. Après l'avoir examiné en tous sens et en avoir aspiré le parfum, elle a fait un petit signe de tête.

— Il n'y a rien à dire de sa mine, a-t-elle repris ; je voudrais seulement savoir maintenant, comme le renard de La Fontaine: si son ramage se rapporte à son plumage.

Au reste, je vois que vous n'êtes pas sans dispositions, ma chère enfant ; venez m'aider à dresser le dessert.

Mais cela a été un nouvel embarras ! La servante avait brisé une des corbeilles de porcelaine indispensables au service et on n'en a trouvé, dans le buffet, que les morceaux ! M-me Roubert, soumise à la symétrie traditionnelle, se trouvait fort empêchée, lorsque Renée, habituée par sa mère aux expédients des humbles ménages où la richesse du goût cache la pauvreté des ressources, a déclaré que tout pouvait s'arranger. Elle a couru au jardin, dont la verdure et les fleurs, gracieusement mêlées aux fruits, ont aidé à parer la table en déguisant le vide laissé par la corbeille absente. Le linge damassé qui faisait l'orgueil de la tante Roubert, les vieux cristaux, la faïence coloriée, l'argenterie de forme antique ont été élégamment disposés ; Renée y a ajouté toutes les amusantes fantaisies des hors d'oeuvre, depuis le beurre en coquilles jusqu'aux radis en bouquet. La tante Roubert était stupéfiée ! Mais ç'a été bien autre chose quand tous les plats servis à la fois ont couvert la table et transformé, comme elle l'a dit, „son dîner bourgeois en festin de Balthazar".

— Ah ! la petite masque ! s'est-elle écriée en embrassant Renée avec une sorte d'attendrissement : et dire qu'elle cachait tout cela ! Le pudding a été déclaré excellent d'une commune voix, et la tante Roubert n'a pas hésité à raconter l'histoire de son dessert avec la noble franchise qui fait le fond de son caractère.

Depuis, son opinion sur Renée s'est singulièrement modifiée. Elle m'a avoué à mi-voix, au dessert, qu'elle l'avait jugée trop sévèrement, que nos amis n'avaient pas négligé, autant qu'elle le supposait, „les connaissances essentielles". Enfin, on s'est levé de table pour regagner le petit salon de travail. En attendant le thé, chaque dame a pris sa couture ou sa broderie, et M me Roubert a cherché les mitaines qu'elle tricotait : au retour elle a aperçu son tricot aux mains de Renée.

Renée lui a tendu les mitaines en souriant ; elle y a jeté les yeux. Les points avaient été relevés et le dessin continué ! Elle a regardé Renée d'un air stupéfait, puis se tournant vers moi avec un cri d'admiration :

— Mais elle tricote ! s'est-elle écriée. Ah ! mes amis ! rien ne lui manque, c'est une éducation complète !

Complète, en effet, car plus nous avons connu Renée, plus nous avons été frappés de tant de sens des choses pratiques joint à une grande culture intellectuelle. Grâce aux sages conseils de ses parents, elle est montée vers la science comme les humbles pèlerines de nos champs montent vers les saintesi chapelles, à pied et dans la simplicité de son coeur ! Aussi est-elle, à mes yeux, l'idéal de la femme que notre génération doit préparer pour celle qui naîtra d'elle. Elle sait comprendre et

accepter; elle a regardé au plus haut des nuées sans se désaccoutumer de voir à ses pieds; elle est la lumière et l'humilité, le conseil el la soumission. Ah! le rêve de ma vie eût été d'avoir une telle fille; mais puisque ce glorieux bonheur était promis à un autre, béni soit Dieu de l'avoir donné à un ami! (E. S)

Une femme de pédagogie — *M-me de Maintenon — qui a beaucoup travaillé pour la bonne éducation des jeunes filles.*

M-me de Maintenon prétendait qu'on ne pouvait rien inspirer de meilleur aux jeunes filles que le goût de l'ouvrage. Mais dans les travaux de couture elle distinguait ceux qui sont utiles de ceux qui ne sont que de pur agrément.

Madame Maintenon (Françoise) célèbre par l'éducation des jeunes filles françaises. Née à Niort en 1635, morte à Saint-Cyr en 1719. Elle était chargée d,élever les enfants de Louis XIV et après la mort de ce dernier, elle se retira dans la maison de Saint-Cyr, qu'elle avait fondée pour l'éducation des jeunes filles nobles et pauvres.

L'occupation manuelle était un des grands moyens d'éducation de Saint-Cyr. M-me de Maintenon s'en servait pour ramener les enfants au repos et au silence, pour empêcher leur esprit de se dissiper et de s'égarer. Il faut nécessairement prendre goût à quelque chose; on ne peut vivre sans plaisir; si on n'en trouve point à s'occuper utilement, il faut en chercher à autre chose. Que peut faire une femme qui ne saurait demeurer chez elle, ni trouver son plaisir dans les occupations de son ménage, et dans un ouvrage agréable? Il ne lui reste à le chercher que dans des distractions extérieures, loin de sa maison. Y a-t it rien de si dangereux?

Les jeunes filles doivent s'accoutumer à la modestie, à la simplicité — les principales vertus de la femme d'une médiocre fortune, car si une demoiselle devient riche (par le mariage) il lui sera bien facile de changer ses habitudes modestes — le luxe n'a pas besoin de l'école, on l'apprend très vite dans le monde.

България подъ иго, възраждане и освобождение

(1393 — 1878 г., съ 105 илюстрации, цена 75 лева).

Една отлична книга, съставена отъ извѣстния нашъ историкъ и дългогодишенъ председатель на класния учителски съюзъ г Н. Станевъ, която препоржчваме на учащата се младежь и на всички библиотеки. Въ своя предговоръ автора казва:

„Времето на нашето историческо минало отъ подчинението на България подъ османскитѣ турци до освобожоението е единъ отъ най-интереснитѣ и най-поучителни периоди въ живота на българския народъ. Двойното иго, турско и фанариотско, пресъздава народа и следъ дълги патила го изправя предъ питането: да бжде или да не бжде?

Турцитѣ дошли и се настанили по нашитѣ земи. Българитѣ били обърнати политически и стопански въ рая. Цариградскитѣ фанариоти се възползували, та подчинили българитѣ и духовно.

Така, дветѣ основи, върху които се крепи сигурностьта на всѣки народъ, държавата и църквата, минали въ чужди ржце. Българския народъ билъ обезглавенъ духовно.

Но въ голѣмото зло народътъ намѣрилъ и добро. Него вече не разяждали нито родни вжтрешни династически разпри, нито болярски крамоли и междуособици, както по рано. Турската държава той мразѣлъ и се интересувалъ за нея до толкова, до колкото билъ засѣгванъ лично съ данъци и хора. Гръцкото духовенство сжщо не обичалъ и е билъ равнодушенъ къмъ неговитѣ съвети. Загриженъ за себе си, народътъ не се подавалъ вече на ереси и секти, а започналъ да се сплотява и обединява физически и духовно. Той ималъ въ себе си жизнени сили, които крепили неговия духъ, които освѣтлявали пжтя му и не го оставяли да се заличи. Той изтръпѣлъ мжкитѣ и дочакалъ деня на зората.

Задачата на тази книга е да проследи живота и развитието на бжлгарското племе подъ чуждото иго, да разкрие мирогледа на народа, да посочи вълненията на душата му. Четецътъ ще види, какъ самъ народътъ съ собствени сили се съвзема, оформява се предъ очитѣ на господаритѣ си като цѣло. Отъ разпокжсано племе той се превръща на организиранъ народъ. Скжсва първо духовнитѣ вериги, а сетне и политическитѣ.

Ние използвахме всички нови материяли, които осветляватъ народното минало подъ двойното иго. Залѣгахме да посочимъ трогателнитѣ моменти, когато нашитѣ прадѣди съ трудъ, воля и тактъ отстояватъ името си, правата си, условията на развитието си“.

Г-нъ Станевъ е съставилъ още 2 капитални български истории, но за тѣхъ ще говоримъ въ идния брой. Искайте подробности отъ автора, ул. Врабча 20, София.

La Cité universitaire de Paris

(Suite de la page 535)

La Cité universitaire était née (loi du 27.VI.1921): il ne restait plus qu'a proceder d'abord à la construction de la fondation et elle a été inaugurée le 9 juillet 1924 par le Président de la Republique, — ensuite à profiter de l'élan donné pour exécuter jusqu'au bout les volontés du premier animateur. Il a eu des successeurs dignes de lui dans la personne de MM. A. Honnorat, sénateur, ancien ministre, membre du conseil d'administration de l'Alliance française, Branet, conseiller d'Etat honoraire, et D. Weill, banquier, membre bienfaiteur de l'Alliance française.

Le problème consistait à provoquer assez d'initiatives, tant étrangères que françaises, pour construir, à l'aide de subventions et de donations volontaires, la ville nouvelle dont la fondation Deutsch de la Meurthe était l'amorce. Construire une ville, et dans ces conditions! Plaider, exposer, convaincre, en France, dans nos colonies, à l'étranger, recruter des amis, solliciter des individus, des collectivités, des Etats les initiatives et les donations nécessaires; puis réaliser, bâtir, prévoir et aménager au fur et à mesure les services multiples de la ville naissante — volà une si noble tâche.

Par délibération du Conseil de l'Université, en date du 23 février 1925, les propositions de MM. Honnorat, Branet et Weill ont été acceptées, et le 6 juin de la même année le Conseil d'Etat reconnnaissait d'utilité publique la „Fondation nationale pour le développement de la Cité universitaire de Paris". Enfin le 20 juillet, le contrat par lequel l'Université subroge la fondation précitée dans tous les droits qu'elle possède dans le domaine de la Cité universitaire était signé par M. le recteur Appell et par les représentants de la fondation.

Cette question juridique réglée, MM. Honnorat, Branet et David Weill ont aussitôt défini, à l'aide des trois formules suivantes, le but qu'ils se proposaient: 1° créer et fixer les services communs de la Cité universitaire; 2° construire et gérer des immeubles pour des étudiants français; 3° provoquer toutes initiatives utiles pour la construction de fondations étrangères.

Disons tout de suite qu'il est trop tôt pour songer à organiser les services communs, et qu'au surplus les sommes nécessaires sont encore loin d'être réunies. Il est juste d'ajouter cependant que le restaurant de la Fondation Deutsch, laquelle est de 340 chambres, comble dans une certaine mesure cette lacune provisoire.

Mais dans l'ordre des fondations étrangères le succès passe les espérances Sont en service ou terminées: la fondation canadienne avec 50 chambres, la fondation belge élevée grâce à l'initiative généreuse de M. et de M-me Biermans-Lapôtre (225 chambres); la fondation argentine (75 chambres). Sont décidées:

la fondation anglaise, qui couronne si brillamment les efforts de lord Crewe, ambassadeur de Grande Bretagne à Paris, et dont la prierre a été solennellement posée le 8 juillet 1927 par le prince de Galles (300 chambres) ; la fondation des Etats Unis d'Amérique pour laquelle deux grands amis de la France, le Dr et Mrs Hemer Gage, se sont si largement inscrits parmi les premiers donateurs ; la fondation japonaise, due au geste magnifique d'un notable de Tokio, M. Satsuma (60 chambres) ; la fondation italienne (100 chambres) ; la fondation espagnole (75 chambres). Ajoutez que les Drs Cunéo et Reinburg ont récemment rapporté d'un voyage dans l'Amérique du Sud l'assurance formelle que la Colombie et le Venezuela veulent avoir leur maison dans la cité. Enfin sont en projet et en excellente voie: les fondations hollandaise, suédoise, grecque, tchéco-slovaque. On peut prévoir que dans un avenir prochain les élites du monde entier seront groupées dans la Cité universitaire de Paris.

Mais l'élite française? Les fondations qui lui sont destinées vont d'une allure plus lente. Faute de crédits suffisants, beaucoup sont encore à naître. Mais la période de gestation touche à son terme. Tout près de la fondation Deutsch de la Meurthe, s'achève déjà la maison de nos futurs ingénieurs agronomes. Et d'autre part, le Président du Conseil, ministre des Finances, a décidé d'inscrire au budget de 1928 un crédit spécial et relativement important en faveur des fondations françaises prévues. Comment un exemple venu de si haut ne serait-il pas imité?

C'est dant cet espoir que les fondateurs de la Cité universitaire s'efforcent à l'heure présente d'exécuter la partie exclusivement française de l'entreprise. Il y a deux articles dans ce programme : l'un se rapporte à la France métropolitaine, l'autre à la France d'outre-mer. Les fondations de la France d'outre-mer seront uniquement destinées aux étudiants fils de Français nés ou établis dans nos colonies, épris de notre haute culture, et aux indigènes jugés capables d'en recueillir les bienfaits. Et déjà l'Indochine a voté les fonds pour une maison de 100 chambres. Les fondations de la France métropolitaine, plus nombreuses, seront affectées au logement, par catégories d'études : médecine, droit, physique et chimie, commerce, etc., des autres jeunes Français. Bref, comme les élites étrangères toutes les élites françaises pourront trouver leur place dans la Cité universitaire.

Elles le pourront à une condition : c'est que tous comprennent et sentent la portée et l'intérêt de l'oeuvre entreprise et n'hésitent pas à lui apporter le plus large concours. Sans doute, pour l'organisation des services communs, salle de restaurant, salles de réunion et de conférences, bibliothèque, salles de sports et terrains de jeux, infirmerie, pour la construction et l'aménagement de tous ces immeubles, d'énormes dépenses sont à prévoir. Il faudra des millions et encore des millions. Mais les créa-

teurs de la Fondation nationale ont adopté un principe qui autorise tous les espoirs, parce qu'il facilite les concours escomptés.

Etant entendu, en effet, que le prix de revient de chaque chambre ressort à 50,000 francs, toute personne et tout groupe de personnes, comme d'ailleurs les grandes compagnies ou sociétés, ou même les Etats, reçoivent, moyennant une souscription de 50,000 francs, un droit de priorité pour l'attribution d'une chambre à l'étudiant désigné par le ou les souscripteurs. Et ce droit s'étend dans la proportion exacte où s'accroît le nombre des chambres pour lesquelles on a souscrit: autant de versements de 50,000 francs, autant de chambres expressément promises. En outre, il est permis d'échelonner les versements sur deux et même trois années. Enfin, des que le total est suffisant pour un minimum de 120 à 150 chambres, la construction est entreprise — terrain et immeuble à fonds perdu et au profit de l'Université de Paris, conformément à la convention initiale.

Procurer aux plus bas prix une nourriture saine et un logement agréable aux étudiants français et étangers; assurer à tous l'air, le soleil et les libres espaces où ils pourront exercer à loisir leurs jeunes forces; par surcroit, les soustraire aux influences néfastes de certains milieux; enfin réaliser pour eux les meilleures conditions du travail joyeux et fécond; d'un mot, sauver les élites, c'était bien. C'était un noble souci aussi que celui de la prospérité et de la gloire de la vieille Université de Paris. Mais l'ambition des créateurs de la Fondation nationale ne se limite pas à ces objets. Ils veulent — et c'est ici que leur pensée rejoint le plus directement celle des amis de l'Allince française — faire de la Cité universitaire un centre d'attraction puissant capable de porter à son maximum l'influence morale de la France dans le monde. Leur voeu profond va plus loin encore: par cette communauté de travaux et de jeux, par ce commerce constant, par ces relations amicales entre jeunes gens venus de toutes les régions du globe, ils souhaitent que s'élabore vraiment un internationalisme nouveau qui, fondé sur les sympathies électives les plus durables, serait dans un avenir prochain le gage le plus précieux de la paix universelle. Platon, dont l'ombre erre déjà dans ces nouveaux jardins d'Académus, dirait avec nous qu'à l'heure présente il n'y a pas de „plus beau risque à courir". (Fin) (G. Delprat).

Главнитѣ отрасли отъ които се очаква възстановяването на нашата здлъжнѣла страна сж земледѣлието, индустрията и търговиятя, които постепенно трѣбва да се издигнатъ на подобающата висота. Засега ще помѣстимъ нѣколко думи, на компетентни лица относно нашитѣ индустриални растения: памукъ, ленъ и конопъ, като апелираме къмъ българската

интелигенция, особенно къмъ тая въ селата да направи всичко възможно за преуспѣването на тия култури и у насъ, както въ другитѣ индустриални страни.

Памукътъ — Le coton*).

Памукътъ у насъ въ Южна България, както е извѣстно, вирѣе успѣшно. При все това, обаче, ние далечъ не можемъ да произведемъ онова количество памукъ, което ни е необходимо и внасяме ежегодно за 1,400,000,000 лв. памукъ и памучни издѣлия. Построенитѣ фабрики за изработване на памука въ конци и платна биха били достатъчни да преработятъ по-голѣмата часть за нуждитѣ на народа ни памучни издѣлия, ала суровъ памукъ липсва. Ето защо Министерството на земледѣлието поведе една усилена агитация за разширяване на памучнитѣ пространства. Презъ 1927 год. достави около 100,000 кгр. българско памучно семе, което се раздаде съ намалени цени на населението. Резултатътъ отъ тая дейность е, че засѣтото съ памукъ пространство отъ 24,000 декари презъ 1926 г. се покачи на 105,000 декари презъ 1927 г. Прозведениятъ памукъ отъ началото на есеньта неможа да намѣри добра цена, вследствие общата свѣтовна криза въ памуковото производство и свободния вносъ на памука и памучни издѣлия у насъ. Но въ края на есеньта и презъ зимата цената на памука се повиши и днесъ тя е около 50 — 55 лв. единия килограмъ, — което доста задоволява производителя.

За подобрение на памучната култура се доставиха 100 кгр. отъ египетскитѣ памуци ашмуни и секеларидисъ и 3000 кгр. отъ американскитѣ памуци: лоне щаръ ровденъ, акала и мебане.

Ленената култура у насъ е останала сѫщо доста назадъ и далечъ не задоволява мѣстната консумация и ний внасяме ежегодно за около 65,000,000 лв. ленъ и ленени произведения. Презъ 1927 г. е било засѣто съ ленъ 26,331 декари. За да се насърдчи тази култура презъ сѫщата година се достави 3000 кгр. „Рижки ленъ" и се раздаде съ намалена цена. Вънъ отъ това въ с. Лѫджене се основа, съ помощьта на Българското Земледѣлско Дружество, специално ленено поле, което е изложило системни опити. Предварител-

*) Изъ рефератътъ на г. Сава Ботевъ, главенъ инспекторъ по земледѣлието подъ заглавие: Мероприятията на Министерството на Земледѣлието — София (отпечатанъ въ една хубава и съдържателна книжка, цена 12 лв.) която трѣбва да бѫде настолна книга за всѣко читалище и старателно да се прилага за преуспѣване на нашитѣ селски стопанства.

нитѣ резултати отъ тия опити сж: 1) че ранната сѣитба дава повече и по-доброкачествено влакно и зърно; 2) че по-гжстия посѣвъ — надъ 12 кгр. на декаръ дава повече и по-добро влакно; 3) че лена се нуждае при нашитѣ почви отъ торене и 4) че редния посѣвъ е по-добъръ отъ разпръснатия.

Конопътъ у насъ е тоже една доходна култура и особено, когато се свърже неговото производство съ нѣколко вжжарски и конопени фабрики, които преработватъ влакната му. Макаръ, че у насъ навсѣкжде конопътъ става отлично, той пакъ не е достатъченъ, за да задоволи мѣстнитѣ нужди. Ние внасяме ежегодно за около 45,000,000 лв. конопъ и конопени издѣлия. Ето защо Министерството достави презъ 1926 година и раздаде съ намалена цена 15,000 кгр. конопено **семе** и то главно въ Т. Пазарджишко, кждето е образувана специална кооперация за производството на конопъ.

Една отъ задачитѣ на Министерството на земледѣлието е била винаги да извиква на съдействие общественитѣ организации, които сж призвани да работятъ за подобрение на земледѣлието, да ги насжрдчи, да ги субсидира. То е дирило и ценило съдействието на всички кредитни кооперации въ избранитѣ целостни села и въ тия съ избрани стопани. Въ това отношение особено близко до агрономичната помощь сж работили кооперациитѣ въ Свищовска, Търновска и Русенска околии. По предложение на агронома въ гр. Свищовъ. напр. Б. З. Б. е увеличила кредита на кооперациитѣ въ околията съ 12,000,000 лв. специално за мероприятията по земледѣлието. Въ много отъ избранитѣ села раздаването на новитѣ сортове семена, на земледѣлски орждия и машини, на фуражнитѣ семена, на овощнитѣ и черничеви дръвчета става изключително чрезъ мѣстнитѣ кооперации. Най - после въ страницитѣ на отчета и въ баланса на Българското Земледѣлско Дружество за изтеклата година е явенъ тѣсния контактъ, който Министерството на Земледѣлието иска да свърже съ тая кооперативна организация, за да я привлече въ помощь на мероприятията по подобрение на родното земледѣлско стопанство и по издигането икономическата основа на нашиятъ народъ.

Jean et sa pauvre mère.

(Conte d'Andersen)

Il était une fois une pauvre veuve qui n'avait qu'un fils appelé Jean. Elle était si pauvre qu'un jour il ne lui resta plus, pour tout bien, qu'une seule vache.

Or, Jean était un enfant paresseux et sot, qui n'aidait guère sa mère; aussi, un jour, elle lui dit en pleurant: „Si nous ne vendons pas la vache, il nous faudra mourir de faim. Demain

tu la mèneras au marché, et tu tâcheras d'en tirer le meilleur parti possible".

Le lendemain matin, Jean partit au marché avec la vache. En route il rencontra un boucher qui avait des haricots très rares, dans un petit sac; il en montra quelques-uns à Jean et lui demanda où il allait.

Les haricots plurent beaucoup à Jean qui, sans penser à ce que dirait sa mère, offrit au boucher de lui donner la vache en échange de tous les haricots. Le boucher y consentit, fort satisfait de cette bonne affaire si facilement conclue.

Jean rentra à la maison et raconta la chose à sa mère. Il s'attendait à la voir admirer les haricots autant qu'il l'avait fait lui-même, mais elle fut très fâchée et bien désolée.

— „Jamais il n'y eut au monde un enfant aussi stupide, dit-elle, tiens, prends-les, tes haricots!" et elle les jeta à la tête de Jean. Les haricots volèrent à travers la pièce et quelques-uns tombèrent par la fenêtre ouverte. Puis Jean et sa mère allèrent se coucher sans souper, car il n'y avait à la maison ni pain, ni argent pour en acheter.

Quand Jean se leva, quelque temps après cet incident, il vit sa fenêtre obscurcie par quelque chose. Il descendit en courant dans le jardin, et vit, à son grand étonnement, que les haricots avaient poussé. Ils s'étaient enlacés les uns aux autres et avaient grandi si fort qu'on ne pouvait apercevoir le sommet des tiges communes.

Aussitôt, Jean se mit à grimper à la tige de haricots pour voir ce qu'il y avait au sommet du rocher. Il grimpa longtemps et se trouva enfin dans un pays tout à fait singulier.

Tout d'abord il ne vit rien qu'un désert morne, sans un arbre, sans un animal. Il avait avec cela une faim de loup. Il s'assit pour se reposer et se mit à penser à sa mère, non sans regrets, car il comprit alors combien peu il l'avait aidée, elle qui avait tant fait pour lui, malgré sa pauvreté!

Enfin, il se leva et se remit en marche, espérant voir quelque maison où il pourrait trouver à boire et à manger. Bientôt il rencontra une vieille femme.

— „Ne crains rien, Jean", dit-elle. „Je sais qui tu es. Là-bas demeure le méchant ogre qui a tué ton père et lui a volé tous ses biens. C'est pour cela que ta malheureuse mère est si pauvre. Tu n'étais qu'un tout petit enfant à cette époque, et le coup fut si terrible pour ta pauvre mère qu'elle n'a jamais eu, depuis, le courage de te parler de ton père. C'est à toi maintenant de châtier cet ogre. Ce sera une tâche difficile et dangereuse. Désormais tu dois renoncer à la paresse. Rappelle-toi que si tu ne persévères pas dans ce que tu entreprends, tu ne prospéreras jamais, et tu seras toujours malheureux". Après ces mots la vieille s'en alla dans sa chaumière.

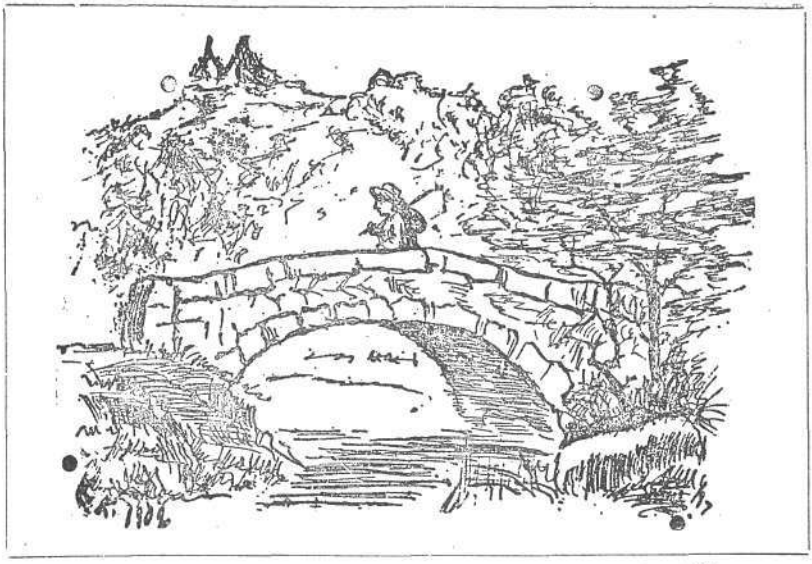

Jean va toujours, entre dans une forêt, passe un pont et se dirige vers le chateau de l'ogre.

Au coucher du soleil Jean arriva à la porte d'un grand château. Une femme à l'air accueillant se tenait sur le seuil. Jean la pria de lui donner à manger et à coucher pour la nuit.

— „Hélas!" dit-elle, les larmers aux yeux, „vous ne savez pas, mon pauvre enfant, ce que vous demandez. Mon mari est un ogre. Son plus grand régal est la chair humaine. Il vous découvrirait en un instant, fussiez-vous à cinquante lieues d'ici".

Jean était mort de fatigue et de faim; aussi supplia-t-il encore la femme de le recevoir, si bien qu'à la fin elle y consentit et le mena à la cuisine. Ils passèrent devant plusieurs cachots où de pauvres gens attendaient d'être mangés.

La femme de l'ogre fit asseoir Jean auprès du feu, et lui donna à boire et â manger tant qu'il voulut. Il finissait à peine qu'on entendit un coup formidable à la porte. La femme cacha Jean dans le four, en toute hâte, et ouvrit à son mari.

(A suivre — следва).

Гората — Ловътъ.

Азъ съмъ прекаралъ вчера единъ приятенъ день въ гората. Активностьта, която царува между животнитѣ и насекомитѣ, отъ които тя е населена ме е живо заинтересувала.

Паякътъ, който тъче своето платно между два клона за да улови минаващата мушица, охлювътъ носейки трудно своята черупка, сѣчко-бечко (рогача) въ търсене на плячката си, бързата мравка движейки се предъ мравуняка, цѣлия този

малъкъ свѣтъ отиваше, идваше, работѣше съ извънредно оживление.

Една змия, която азъ взѣхъ най-първо за пепелянка, но която не бѣше освенъ проста водница, бѣше се увила на витло около единъ клонъ отъ дърво и постоянно изваждаше своя вилообразенъ езикъ. Предъ мене единъ голѣмъ плужокъ трудно се влачеше, следъ като бѣше унищожилъ една отъ прелестнитѣ ягоди, които растатъ тукъ въ изобилие.

Земята бѣше осѣяна отъ горски цвѣтя; иглика, зеленика и много други растения, които азъ не познавахъ, цъвтѣха по средата на купчини отъ зелена трева.

Въ тази мѣсность, трюфътъ е сѫщо така изобиленъ както печурката и едно малко прасе, принадлежащо на горския, търсѣше съ единъ лакомъ видъ дали нѣма да открие нѣколко отъ тѣхъ.

Най-после азъ съмъ присъствувалъ на една сцена, която доста ме е забавлявала. Благодарение осета на своето куче, единъ горски току що бѣше изненадалъ единъ крадецъ въ момента, когато тоя последния се готвѣше да отнесе дивеча, който бѣше убилъ.

Предпочитайки по скоро да изостави плячката си, отколкото да допусне да го арестуватъ крадеца, бѣше избѣгалъ и заекъ, кошута, сърнецъ и глиганъ лежаха по зелената трева за голѣмо задоволство на горския пазачъ.

Разнообразието отъ дървета които се намиратъ въ гората е удивително. Буковетѣ и брезитѣ, бороветѣ, които даватъ смолата, дѫбоветѣ и много други още преплитатъ клонитѣ си.

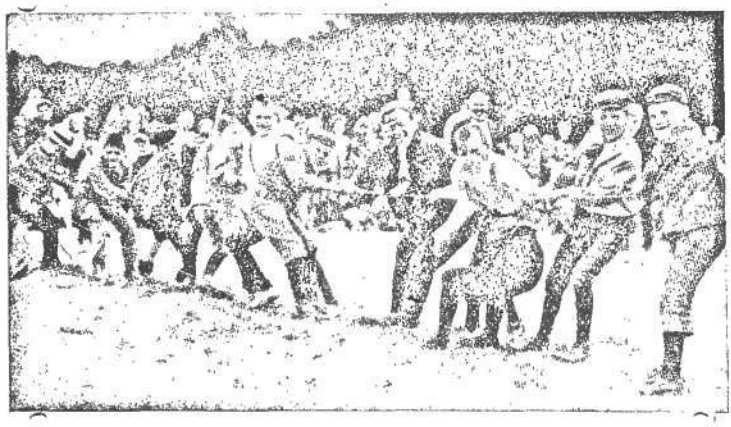

Près de la forêt il y avait un village dont les élèves du progymnase faisaient une gymnastique amusante. Voulez-vous faire une description du paysage et de ce jeu des écoliers?

Направете описание на пейзажа и забавителната гимнастика на ученицитѣ. Най-добрата работа (на френски) ще бѫде възнаградена съ 1 год. абонаментъ.

Бръшлянътъ, който се залавя по стъблата на голѣмитѣ дървета, предава на гората единъ ясно-зеленъ цвѣтъ, който се слива приятно съ по свѣтлия и по-приятния тонъ (цвѣтъ) на мжха изъ който зеления калвачъ търси насѣкоми.

Старитѣ джбове ме възхищаваха. Тѣхнитѣ голѣми приплѣтени корени, излизайки наполовина отъ земята, имъ предаватъ единъ величественъ видъ на могжщество и сила, и азъ се питамъ какъ стопанина може да се реши да ги отсѣче и предаде на бичкията на дърваря. Беднитѣ трупове, лишени отъ тѣхната кора или разцепени отъ брадвата на надничара, ми причиняватъ мжка да ги гледамъ.

На близо старъ вжглищарь приготовляваше съ лопатата си една купчина за вжглища, и една стара жена отнасяше наръчъ отъ изсжхнали дърва, събрани отъ клончетата на изсеченитѣ дървета.

Азъ искахъ да отида да си почина малко въ горската кжща, но когато пристигнахъ близо до езерото, по което плава единъ хубавъ лебедъ, забележихъ, че едно скорошно наводнение бѣше превърнало пжтя въ истинска блатиста мѣстность. Трѣбваше да направя една обиколка и, минавайки близо до кедъра, тополитѣ и до брѣста, които сж въ края на гората, видѣхъ да излиза отъ храсталака единъ чудесенъ еленъ, преследванъ отъ една глутница разярени кучета, възбуждани още повече отъ ловджийския рогъ на пикьоритѣ (ловцитѣ). Бедното животно бѣше съ последни сили. Той падна умиращъ на нѣколко крачки отъ мене.

Синътъ на горския пазачъ, когото шума на лова бѣше привлѣкълъ, излѣзе отъ кжщи и ние двамата се завърнахме въ гората. Той бѣше забелязълъ върху клона на единъ старъ джбъ сврака. Той мислѣше, че гнѣздото й трѣбваше да е скрито въ шумата и искаше да го развали.

Бръзъ като катеричка, той се изкачи отъ клонъ на клонъ но не намѣри нищо и успѣ само да накара да отлети една стара врана, която бѣше кацнала на единъ клонъ.

Враца. Превелъ: П. Дачевъ (ученикъ).

Какъ се пази златото въ голѣмитѣ банки.

Запаситѣ отъ злато на френската емисионна банка, които се бѣха намалили доста въ време на войната, започватъ пакъ да се възстановяватъ. Тия дни е пристигнала една пратка отъ Америка отъ 10 милиона долара и на пжть е друга пратка отъ 10 милиона долара, сжщо отъ Америка.

Какъ се пази това злато въ банката и не може ли въ сегашно време да се повтори смѣлото ограбване на банковитѣ депозити, което докара до ужасъ цѣла Франция въ 1902 год.?

Въ едно отъ отдѣленията на банката въ Парижъ, разположенъ е въ отдѣлна сграда зимникътъ на златото. За да

се влезе въ него, трѣбва да се отвори една желѣзна врата, дебела два метра. Къмъ вратата води едно подземно мостче, презъ единъ изкопъ дълбокъ три метра и напълненъ съ вода, а стенитѣ му сж гладки стоманени плочи, за които не е възможно да се залови човѣкъ.

Въ зимницитѣ, гдѣто се пази златото, води една само тѣсна и стръмна витловидна стълба отъ 45 стжпала. Малко по-дебелъ човѣкъ не може да се провре по тая стълба; по стжпалата не могатъ да се разминатъ двама души. Стълбата води въ единъ коридоръ. Коридорътъ се пресича отъ четири врати отъ дебело желѣзо. Секретитѣ на тия брави сж познати само на главния касиеръ и главния контрольорь. Но дори ако успѣе обирачътъ да премине презъ четиритѣ врати, той ще влѣзе въ праздна зала, въ която има само три електрически лампи. Задъ тая празна зала отново се отваря другъ коридоръ, пакъ съ четири желѣзни врати, наредени една следъ друга. Най-подиръ идва самото хранилище.

Хранилището е една низка зала, освѣтена съ електричество, по стенитѣ на която сж заковани дървени полици, напомнящи нѣкои складъ за вина или хранителни продукти. На полицитѣ намѣсто тенекиени консервни кутии сж наредени слѣтини отъ злато и торби съ по 200,000 зл. франка въ всѣка Но тия торби не могатъ да се пипатъ, защото сж закрити въ стъклени витрини съ дебела стоманена решетка; решеткитѣ сж затворени съ куфари и запечатани съ пломби.

Ако крадецътъ, при всичкитѣ изброени пречки достигне до хранилището, той не ще може да се върне назадъ съ плячката. Отъ най-малкото допиране до решеткитѣ, задъ които лежатъ торбитѣ съ злато, по цѣлата банка се появява едно страшно дрънкане на сигнали, електрически звънци и свирки. При най-малка тревога хранилището въ продължение на нѣколко секунди може да се напълни съ удушливи газове или да се залѣе съ вода. А горе на единствената тѣсна витлообразна стълба сж сложени запаси отъ пѣсъкъ, които въ единъ мигъ затрупватъ изхода изъ зимника и могатъ да погребатъ живъ осмѣлилия се грабитель. (Матенъ)

— Министерскиятъ съветъ е увеличилъ коефициента на вноснитѣ мита отъ 15 на 20 т. е. за единъ златенъ левъ — 20 книжни.

Увеличението не засѣга следнитѣ по-важни стоки отъ първа необходимость: макарони, оризъ, спиртъ, захарь, минерални масла, соль, мастила, лѣчебни вещества, дървенъ строителенъ материалъ и дървени изделия, картонъ, амбалажна хартия, хартия за писане, печатане и рисуване, необработени кожи, ремъци, вълна, платове отъ вълна съ тегло на квадратенъ метъръ отъ 150 грама нагоре, вжжа, върви, желѣзни мобили, бурета, печки, електрически апарати и др.

Travaillons — Да работимъ!

Mes enfants, il faut qu'on travaille,
Il faut tous, dans le droit chemin[1],
Faire un métier, vaille que vaille,
Ou de l'esprit ou de la main[2].

Voyez cet oiseau qui voltige
Vers ces brebis, sur ces buissons. . .
N'a-t il rien qu'un joyeux vertige[3]?
Ne songe-t-il qu'à ses chansons ?

Il songe aux petits qui vont naître,
Et leur prépare un nid bien doux ;
Il travaille, il souffre peut être,
Comme un père l'a fait pour vous.

Ce bon cheval qui vous ramène
Sur les sentiers grimpants[4] des bois,
Croyez-vous qu'il n'ait point de peine
A vous porter quatre à la fois ?

Et pourtant c'est comme une fête,
Lorsqu'il vous sent tous sur son dos ;
Les autres jours, la pauvre bête
Traîne de bien plus lourds fardeaux.

Entendez crier la charrue
Tout près de vous, dans ce champ ;
Voici l'attelage[5] qui sue
Et qui fume au soleil couchant.

Ils y vont[6] de toutes leurs forces,
Et de la tête et du poitrail,
Ces deux grands boeufs aux jambes torses...
Certes, c'est du bon travail !

Mais qui bourdonne à mes oreilles ?
Regardez bien : vous pourrez voir
Nos chères petites abeilles
Qui butinent dans le blé noir[7].

C'est pour vous que ces ouvrières
Travaillent de tous les côtés ;
Sur les jasmins, sur les bruyères,
Elles vont cueillir vos goûters[8].

Il n'est point de peine perdue
Et point d'inutile devoir ;
La récompense nous est due,
Si nous savons bien la vouloir.

(Victor de Laprade).

1. Dans le droit chemin, en pratiquant le bien, en évitant le mal.

2. Vaille que vaille, quelle qu'en soit la valeur. — Ou de l'esprit ou de la main. Tous les métiers sont honorables.

3. Vertige, état dans lequel il semble que tous les objets tournent et que l'on tourne soi-même.

4. Grimpants, ardus, montueux, dans lesquels il faut grimper.

5. L'attelage, les boeufs attelés

6. Ils y vont, ils vont à cela, à la besogne.

7. Butiner, en parlant des abeilles, faire récolte. — Blé noir, sarrasin.

8. Vos goûters, c'est-à-dire le miel qui sert à vos goûters.

L'auteur de ces vers nous présente le travail comme une nécessité, et c'est avec raison. Il faut que chacun travaille, afin de pourvoir à ses besoins et à ceux de sa famille, afin de concourir au bien-être de la société tout entière.

Mais le travail n'est pas seulement une nécessité : c'est aussi un devoir que tous, grands et petits, riches et pauvres, sont tenus de remplir en vue de leur perfectionnement. Les facultés du corps et de l'esprit s'engourdiraient bien vite dans l'oisiveté: le travail les exerce et les développe ; il nous rend plus énergiques et plus intelligents ; en même temps il nous préserve des vices qu'engendrent la paresse et l'inaction.

Ce n'est pas tout encore : le travail est un des éléments de notre bonheur ici-bas. Sans doute il exige de nous des efforts et des fatigues : mais que de satisfactions il nous donne en échange ! Quand nous avons accompli notre tâche, ne sommes-nous pas heureux et fiers ? Et le repos, quel prix, quel charme n'a-t-il pas pour l'homme actif ! J'en appelle à vous-mêmes, jeunes écoliers : quand est-ce que vous trouvez le plus de plaisir aux récréations, aux fêtes, aux réunions de famille ? N'est-ce pas quand vous avez le miuex travaillé ?

Автори и съчинения,

которто препоръчваме на учащата се младежь

Селма Лагерльофъ.

Съчиненията на Селма Лагерльофъ разширяватъ кръга на психологичния опитъ и помагатъ за образуване на характера чрезъ насладата отъ преживяването имъ. Топлотата на чувството и гъвкавостьта на фантазията сѫ създали образи и настроения, които оставятъ силно и неизгладимо впечатление въ душата на четеца. Независимо отъ чистото художествено значение легендитѣ на С. Лагерльофъ сѫ по своя замисълъ дълбоко морално четиво, достѫпно за всички възрасти.

Непозната преди, Селма стана изведнажъ знаменитость, съ съчинението си „Приключенията на Гьоста Берлингъ". Днесъ тя е най-много четената и най-обичната писателка въ скандинавскитѣ страни. Нейнитѣ произведения сѫ преведени отъ всички образовани народи. Споменатото съчинение е преведено на два пѫти и на български.

Въ 1909 година тя получи голѣмата международна литературна Небелова премия за благородния идеализъмъ, за богатство на въображението, великодушие и хубость на формата, които характеризиратъ нейното творчество.

По плодовитость и разнобразие на творчеството, както и по силата на художническия си даръ С. Лагерльофъ (би могла да се сравни само съ Жоржъ Сандь*) въ миналото, но между съвременитѣ жени—писателки тя нѣма равна на себе си.

Родена е въ 1858 година въ Мербакъ, въ провинцията Вермландъ. Това мѣсто е на северната страна на Швеция, кѫдето граничи съ Финландия, всрѣдъ вѣковни гори и дълбоки езера. Слънцето тамъ около три четвърти отъ годината не блѣсва, заселенитѣ мѣста се намиратъ на разстояние нѣколко стотици километра едно отъ друго. Тамъ е прекарала Лагерльофъ детинството и младостьта си, тамъ се е зародила, расла и назрѣла дълбоката ѝ творческа фантазия. Семейни нужди сѫ я принудили да стане учителка, да отиде на югъ. Цѣли двадесеть години тя прекарва като скромна учителка, безъ да подозре нѣкой, че въ тая проста и скромна мома се крие творческа сила, която ще я постави въ реда на най-добритѣ съвременни писатели. Изворътъ на нейното душевно богатство бликналъ и се превърналъ въ пѣнливъ порой, който въ литературата се нарича „Легенда (Приключения) на Гьоста Берлингъ". Въ това произведение реализмътъ много своеобразно се преплита съ фантазията. Въ него всички образи сѫ сплетени помежду си и облъхани съ чара на една илюзивна

*) Френска писателка отъ XIX вѣкъ.

действителность. Чрезъ образитѣ читательтъ почва да разбира окржжаващата авторката действителность, а именно: севернитѣ жени, чувството за честь и справедливость у мжжетѣ въ Швеция и любовьта на шведкитѣ. Следъ това тя написа хубавата повесть: „Историята на единъ чифликъ“.

Името на Селма се носи далечъ задъ предѣлитѣ на отечеството ѝ, а творенията ѝ ни пренасятъ далечъ отъ грубата действителность на деня въ мира на благороднитѣ образи на идеалиста. Тѣ облъхватъ читателя съ нѣщо радостно и свѣтло.

***

Единъ пейзажъ отъ страната на писателката — Селма Лагерльофъ.

Сюжетъ на „Легендата за Гьоста Берлингъ“ сж горчивитѣ сждбини на хора, които жертвуватъ всичко за другитѣ, дори любовьта си. Този сюжетъ е преплетенъ съ похожденията на дванадесеть кавалери, които сж изоставили елементарнитѣ задължения на призванието си и се отдали на бездѣлнически животъ. Пиятъ, играятъ и разпиляватъ цѣло едно имущество, отъ което черпятъ приходитѣ на разпуснатия си животъ. Действието се развива презъ 1820 г. въ Швеция, провинцията Вермландъ. Тогазъ страната не е била обработена така, както е днесъ. Населението намирало поминъкъ въ превозване на дърва, вжглища и желѣзо; ядѣло овесенъ хлѣбъ и било доволно, ако спечели 50 60 пари на день.

Днешиитѣ ливади и полета тогава сж били гори, блата и тръсища; но народъ—здравъ, смѣлъ, честенъ, много религиозенъ и ученолюбивъ. Благодарение на тѣзи си качества той увеличилъ благосъстоянието си и се просвѣтилъ. Героятъ на романа — Гьоста Берлингъ — ни е представенъ даровитъ човѣкъ, който се отдалъ на пиянство и занемарилъ прекитѣ си задължения. Затова го прогонватъ хората и черквата, и той става най-слабия човѣкъ. Ала за неговото человѣколюбие и състрадателность, за мощьта на неговитѣ способности, красиви дами постилатъ трънливия му и каменливъ пжть съ рози, за да стане истински човѣкъ. Най после Гьоста става истински човѣкъ, т. е. такъвъ, който не се оплаква отъ несрета сждбина, а заработва, за да подобри своето и общото положение, че който работи, бива спокоенъ, гордъ и щастливъ. И цѣлата

страна гръмва отъ работа за щастие и благоденствие на всички*).

Въ съчиненията на С. Лагерльофъ нашата младежь ще намѣри истинска наслада отъ преживяване на благородни пориви, ще изпита радость и ще гледа на живота презъ призмата на вдъхновенитѣ творци за облагодетелствуването на родината и нацията ни

Варна. Ем. Мутафовъ (учитель).

*) Гьоста Берлингъ, романъ отъ Селма Лагерльофъ, 13 печатни коли, хубава хартия и корици; цена 25 лв Доставя се отъ печатница „Варненска Поща" — Варна.

Le vent — Вѣтърътъ.

Qu'est-ce que le vent? Un être déconcertant, impalpable, informe, inoffensif et formidable à la fois. Il est et il n'est pas, et cependant il existe. Il gronde, il mugit, il caresse, il embaume, il fait mille choses ou terribles ou douces ou comiques. Larousse l'appelle „un déplacement de l'air", mais il a cent autres noms suivant les pays qu'il habite. Mistral, Siroco, Bise, Simoun Eurus, Notus, etc, etc.

Ses applications sont multiples Les meuniers l'emploient à faire tourner les ailes de leurs moulins.

Les musiciens le fourrent dans des clarinettes, des pistons ou d'autres instruments et en profitent pour faire de la musique.

Dans les voiles d'un navire, il sert à assurer sa marche. Dans celles d'un ivrogne à la contrarier jusqu'à ce que ce dernier change de direction.

Les dames le recueillent dans les plis de leur éventail et se le jettent doucement à la figure, ce qui les rafraîchit paraît-il. Les cuisinières l'enferment dans un soufflet et le projettent sur le feu, ce qui produit l'effet contraire.

En vérité, c'est un être bien déconcertant. Les poètes l'appellent „brise parfumée". Ils l'utilisent comme rime.

La plupart de ces applications ne concernent que le vent réduit à l'état de domesticité. En liberté, ses effets sont autrement divers et puissants. Suivant son humeur du moment, il se livrera à mille fantaisies. Il s'amusera à faire rouler les chapeaux dans la rue, à renverser des pots de fleurs, à deraciner des arbres, etc. etc Et malgré tout, qu'est-ce que le vent? Un souffle, un rien, dit le chanson.

Aussi, lecteur, si tu trouves cet article un peu vide, n'en sois pas trop surpris. Qu'y a-t-il dedans? — Du vent!

Малъкъ курсъ отъ пра тично счетоводство.

Нашето намѣрение не е да представимъ тукъ единъ пъленъ курсъ по счетоводство, з употребата на търговцитѣ и банкеритѣ, нито пъкъ да възпр изведемъ принципитѣ за държането на двойнитѣ книги. Тѣз опжтвания изискватъ развитие, което не би било въ съг асие съ размѣра и природата на труда, който предлагаме на публиката. Ние искаме само да дадемъ главнитѣ принципи за държането на единични книги за употрѣба отъ всички търговци на дребно и много модели отъ книгитѣ, които трѣб за непременно да се държат когато човѣкъ иска да запази реда въ своитѣ работи.

Нѣкои отъ тия книги сж необходими не само на тъ веца, но даже и на собственни , земледѣлеца или рентиер Такива сж напримѣръ: книгат за дневнитѣ разходи и касовата книга, които даватъ за вс и день употрѣбата на паритѣ, които сж излѣзли, постжплени а, които сж получени и остатъка въ касата.

Една копирна книга за писма е сжщо така полезна за едно голѣмо число лица, макаръ и тия последнитѣ да не сж въ търговията. Колко пжти хо ата сж съжелявали дето не сж запазили копието на нѣкое исмо относяще се до известна работа! Често пжти, човѣкъ, като не може да си припомни съдържанието на писмото, е изложенъ на най-голѣми неприятности. Ние ще дадемъ, прочее, единъ моделъ за копиране на писма.

Не по-малко е полезно , а се запазятъ писмата, които се получаватъ. Ние ще посочимъ методата, която се следва обикновенно за тѣхното класиране, така че, ако търговеца е получилъ известно количество писма презъ годината, да може веднага да намѣри това което желае, безъ да има нужда да ги отваря всичкитѣ за да търси името на клиента, или датата.

(Следва).

Свищовъ.

Превелъ: Y. S. ученикъ
отъ Търговската гимназия

Une dame, qui écrivait une lettre, s'aperçut qu'un jeune homme lisait cette lettre par dessus ses épaules. Alors elle ajouta: — J'aurais encore bian des choses à vous dire, mais M. N. est derrière moi et lit tout ce que j'écris. — Pardon, madame, s'écrie l'indiscret, je n'ai rien lu

---

Un médecin français est envoyé en Egypte lors du choléra. En arrivant dans une ville, il demande à un fonctionnaire quelles précautions il a cru devoir prendre contre le fléau. Le fonctionnaire répond: — J'ai fait creuser 3,000 tombes.

L'Aimable Fiancé

Comédie en un acte

par Ern. Legouvé et Eug Labiche

(Suite de la page 556)

SCENE VIII

Paul. Et moi, mes dames, mon devoir est fini. Au revoir donc (il va sortir).

Henriette. Pas encore, monsieur, attendez ! Est-ce possible d'en finir aussi facilement ?

Paul. Comment ? Que voulez-vous dire ?

Henriette. Je veux dire que tout ce que vous venez de faire est sans doute bien important... qu'il est très-utile d'embellir ce salon... de décorer cette cheminée... de mettre partout des fleurs et du goût ! mais ce n'est pas le salon que M. de Vérac compte épouser ! ...

Paul. Ah, mademoiselle ! Que dites-vous?

Henriette. M. de Vérac est-il votre ami ? oui ! Avez-vous envie que je lui plaise ? oui ! Hé bien aidez-moi à lui plaire !

Paul, (à part). Quel joli rôle elle me donne-là ! Vous êtes très aimable, mademoisalle !

Henriette. Vous l'êtes davantage, monsieur. Mais regardez-moi... comme vous avez regardé ce salon tout à l'heure, et dites-moi tout... (Elle se place devant lui). Regordez-moi bien!

Paul, (après l'avoir regardée, en riant). Oui ça va bien mais je vous avouerai que la coiffure... (il la tient par le bras, la tourne vers la lumière et la regarde encore). Rien de plus agréable que de regarder une jolie demoiselle !.. Mais cette boucole avancée ?! ..

Henriette. C'est le coiffeur... je comprends... (Regardant dans la glace et se coiffant). Tenez, comme cela ? Et comme cela ?

Paul. A la bonne heure. C'est à merveille.

Henriette. Hé bien... c'est juste ce que je fais tous les jours quand je me coiffe moi-même... Après ?

Paul. Comment ? Après ?

M-me Merot. Oui ! Après !

Henriette. Il y a certes bien d'autres choses !

Paul. Il y a encore... la robe... qu'est-ce qui vous a fabriqué cette robe-là ?

M-me Merot. Mais c'est... c'est un bon tailleur...

Paul. C'ect un meurtre ! Une taille pareille dans ce corsage ! Je vous adresserai à une personne admirable qui a beaucoup travaillé pour moi.

Любезниятъ Годеникъ

Комедия въ едно действие

отъ Ерн. Легуве и Евг. Лабишъ

(Продължение отъ страница 556)

СЦЕНА VIII.

Полъ. И азъ, госпожи, моята задача е свършена. До виждане, прочее. (Тръгва да излезе).

Хенриета Не още господине, чакайте! Възможно ли е да се свърши толкова лесно?

Полъ. Какъ? Какво искате да кажете?

Хенриета. Азъ искамъ да кажа, че всичко което вие ей сега направихте е, безъ съмнение, много важно... че е твърде полезно да се украси тоя салонъ... да се декорира тая камина... да поставите навсѣкжде цвѣтя и вкусъ! но това не е салона, за който г-нъ де Веракъ смѣта да се жени!..

Полъ. Ахъ, госпожице! Какво казвате вие?

Хенриета. Г-нъ де Веракъ вашъ приятель ли е? да! Имате ли желание азъ да му се харесвамъ? да! Е добре, помогнете ми да му се харесамъ!

Полъ (настрана). Каква хубава роля ми дава тя. Вие сте твърде любезна, госпожице!

Хенриета. Вие сте още повече, господине. Но гледайте ме... както сте гледали тоя салонъ преди малко.... и ми кажете всичко... всичко!.. (застава предъ него). Гледайте ме добре!

Полъ (следъ като я резгледа, смѣейки се).. Всчико е добре, но ще ви призная че коафюрата ви... (хваща я замишницата, обръща я къмъ свѣтлината и я гледа още) Нищо по приятно отъ това да гледашъ една хубава госпожица! Но тая издадена кждрица?

Хенриета. Това е коафьора, разбирамъ (гледайки въ огледалото и коафирайки се) Ето, така? А така?

Полъ. На добъръ часъ. Това е превъзходно.

Хенриета. Е добре... това е тъкмо, което азъ правя всѣки день, когато се коафирамъ сама... После?

Полъ. Какъ? После?

Г-жа Меро. Да! После!

Хенриета. Има, разбира се, много други нѣща!

Попъ. Има още... дрехата... кой ви е изфабрикувалъ тая дреха?

Г-жа Меро. Но това... това е единъ добъръ шивачъ...

Полъ. Това е убийство! Подобна талия въ тоя корсажъ! Азъ ще ви адресирамъ до една очарователна личность, която много е работила за мене.

Henriette. Une couturière ? Une belle couturière ?

Paul. Oui ! la reine des couturiéres !

Henriette. (riant). Elle a travaillé pour vous ?

Paul. Oui pour moi, non je veux dire pour une cousine . une jeune cousine qu'elle a métamorphosée. . .

Henriette. Nous verrons cela plus tard. . . c,est bien ! après ?

Paul. Après ? Je suis à votre disposition, ma chère demoiselle !

Henriette. Cela ne fait que commencer ! Vous ne m'avez donné jusqu'ici que des conseils de coquetterie . . Or il ne suffit pas qu'une femme soit bien coiffée . . bien habillée pour plaire à un honnête homme et le rendre heureux ! . Je veux que mon mari soit très-heureux ; je veux qu'il m'aime de toutes les façons. . . avec ses yeux, avec son coeur et son esprit.

M-me Merot (attendrie). Elle est gentille, n'est-ce pas, monsieur ?

Paul. Oui, madame, elle est très gentille. Hé bien, mademoiselle, M de Vérac a une affection très-profonde dans sa vie. Il adore sa mère, qui est un peu vieille, et n'a plus guère que deux plaisirs dans ce monde . . entendre chanter et entendre lire ! avez-vous une jolie voix ?

M-me Merot. Une voix superbe ! . . juste la mienne quand j'étais jeune.

Paul. Maintenant savez-vous lire bien ?

M-me Merot. Elle lit ! Elle lit ! . . comme elle parle !

Paul. Nous allons voir ! . . (Apercevant le livre). Qu'est-ce que ce livre-là? „Lettres choisies de madame de Sévigné!“ Parfait! la passion de madame de Vérac. (Il ouvre le livre). La lettre sur l'archevêque. . . tenez.

Henriette. Comment ? lire tout haut ? Devant vous ? . . Oh ! vous me feriez trop peur !

Paul. Il n'y a pas de quoi ! . . . Allez ! Lisez s'il vous plaît, du courage !

Henriette. Quoi ! . . Vous voulez ! . . (elle prend le volume et lit en écollère, en pensionnaire, sans nuance et d'un train de poste). „L'archevêque de Reims revenait hier fort vite de Saint-Germain . . . . c'était un tourbillon Il croit bien être grand seigneur, mais ses gens le croient encore plus que lui. Ils passaient au travers de Nanterre Ils rencontrent un pauvre homme à cheval“. . .

M-me Merot. (avec enthousiasme). Charmant! charmant! (A Paul). Qu'est-ce que vous dites de cela ? parlez franchemant..

Henriette. Oui ! parlez. . . franchement

Хенриета. Шивачка? Една красива шивачка?

Полъ. Да! Царицата на шивачкитѣ!

Хенриета (смѣейки се). Тя е работила за васъ?

Полъ. Да за мене, не, искамъ да кажа за една братовчедка. . . една млада братовчедка, която тя преобразува . . !

Хенриета. Ще видимъ това по-кжсно. . . Това е добре. После? . . .

Полъ. После? . . . Азъ съмъ на ваше разположение, моя мила госпожице! . . .

Хенриета. Това сега захваща! До сега вие ми дадохте само съвети за кокетство. Но не е достатъчно една жена да е само добре коафирана. . . добре облечена за да се хареса на единъ честенъ човѣкъ и да го направи щастливъ! . . . Азъ искамъ щото моя мжжъ да бжде твърде щастливъ; искамъ той да ме обича по всички начини. . . съ своитѣ очи, сърдцето си и своя духъ.

Г-жа Меро (разчувствувана). Тя е мила, нали, господине?

Полъ Да, госпожо, тя е твърде мила. Е добре госпожице, г-нъ де Веракъ има едно твърде силно чувство въ живота си. Той обожава своята майка, която е малко стара и нѣма освенъ две удоволствия въ тоя свѣтъ. . . да чува пѣене, и да чува четене! имате ли вие хубавъ гласъ?

Г-жа Меро. Единъ превъзходенъ гласъ! . . тъкмо като моя, когато бѣхъ млада.

Полъ. Сега, знаете ли да четете добре?

Г-жа Меро. Тя чете. . . чете. . . както говори!

Полъ. Ей сега ще видимъ. . . (съглеждайки книгата). Каква е тая книга тамъ? „Избрани писма отъ г-жа Севине! Превъзходно! Страстьта на г-жа де Веракъ. (Отваря книгата). Писмото за владиката. . . дръжте.

Хенриета. Какъ? Да чета съвсемъ високо? Предъ васъ?.. О вие бихте ми задали голѣмъ страхъ!

Полъ. Нѣма защо! . Хайде! Четете, ако обичате, куражъ!

Хенриета. Какъ! . Вие искате! . . (Тя взема книгата и чете като ученичка, пансионерка, безъ нюансъ и съ пощенска бързина) „Владиката отъ Реимсъ си идваше вчера твърде бързо отъ Сенъ-Жерменъ. . . това бѣше една вихрушка. Той много вѣрва, че е голѣмъ сейньоръ, но неговитѣ хора го вѣрватъ още повече отъ него. Тѣ минаваха презъ Нантеръ. Тѣ срещатъ единъ беденъ човѣкъ на конь". . . .

Г-жа Меро (съ ентусиазмъ). Очаровително, очаровително! (На Полъ). Какво казвате за това? Говорете откровено.

Хенриета. Да! Говорете откровенно.

Paul (gaîment). Franchement. . Eh bien je dis que ce n'est pas cela du tout

Henriette. Comment? Mais c'est comme ça que nous lisions dans le collège!

Paul. Pourquoi chanter en parlant? Pourquoi cesser d'être vous-même?

Henriette. Mais. . . Comment faire une bonne lecture?

Paul. Est-ce que vous diriez en causant: (Prenant son ton de pensionnaire). „L'archevêque de Reims revenait hier fort vite de Saint-Germain. . . . c'était un tourbillon. . .

Henriette. Oh! non! Je ne dirais cela jamais! . .

Paul (continuant toujours en l'imitant). „Il croit être bien grand seigneur, mais ses gens le croient encore plus que lui!"

Henriette. Comment, je suis si ridicule que cela?

Paul (continuant à l'imiter). „Ils passaient par Nanterre, . Ils rencontrent un pauvre homme à cheval!"

Henriette. Oh! assez! assez! c'est affreux! mais que faut-il donc faire pour bien lire?

Paul. Ah! ce n'est pas moi qui suis capable de vous l'apprendre!. . mais je connais un habile homme... un professeur.

Henriette. Je le prends . . après? . . qu'est-ce qu'il faut faire?

Paul. Comment, après? Que voulez-vous dire?

Henriette. Mais tout cela n'est encore que de l'agrément, il faut arriver au sérieux.

Paul. Au sérieux! mais nous y sommes . . (Montrant le livre). Avec cette charmante créature que votre instinct vous a conduite à aimer! Elle vous montre qu'on peut être à la fois rieuse et sérieuse. . . Faite pour le monde et faite pour l'étude, car elle lisait tout, s'intéressait à tout, s'occupait de tout, de science sans être pédante, de poésie sans être poète. . et si vous ajoutez en outre qu'elle fût la plus honnête des femmes, la plus dévouée des amies, et la plus tendre des mères. . , Alors vous comprendrez que tous mes conseils se réduisent à un seul! Vous voulez être une bonne femme et une charmante femme? Hé bien, voilà le modèle!. . Tâchez de lui ressembler!. . Voilà que j'ai fait une conférence sur madame de Sévigné!

M-me Merot (à part). Il me plaît! Il me plaît! bien ce brave jeune homme.

Henriette. Je vous remercie, monsieur, vous êtes très aimable, charmant! Vous êtes un artiste de la bonne vie! . .

(A suire)

Полъ (весело). Откровенно. . . Е добре, азъ казвамъ, че това съвсемъ не е така.

Хенриета. Какъ? Но така именно ние четѣхме въ колежа!

Полъ. Защо да пѣете, когато говорите? Защо да излезете вънъ отъ себе си?

Хенриета. Но... какъ да се постигне едно добро четене?

Полъ. Бихте ли казали вие, като говорите: (взимайки нейния тонъ на пансионерка) „Владката отъ Реймсъ се връщаше вчера твърде бързо отъ Сенъ-Жерменъ. . . това бѣше една вихрушка. .

Хенриета. О! не! никога не ще кажа това! . . .

Полъ (продължавайки, като я имитира) „Той вѣрва че е твърде голѣмъ сейноръ, но неговитѣ хора го вѣрватъ още повече отъ него!"

Хенриета. Какъ, азъ толкова ли съмъ смѣшна?

Полъ (продължавайки да я имитира). „Тѣ минаваха презъ Нантеръ... Тѣ срещатъ единъ беденъ човѣкъ на конь!"..

Хенриета. О, стига! Стига; това е ужасно! Но какво трѣбва да се направи за да се чете добре?

Полъ. Не съмъ азъ, който е способенъ да ви научи това, но азъ познавамъ единъ искусенъ човѣкъ. . единъ професоръ.

Хенриета. Азъ го взимамъ! . После?. какво трѣбва да се направи?

Полъ. Какъ, после? Какво искате да кажете?

Хенриета. Но всичко това е само приятность, трѣбва да дойдемъ до сериозното.

Полъ. До сериозното! Но ние сме вече тамъ . . . (Показвайки книгата). Съ това очаровително създание, къмъ което вашия инстинктъ ви е довелъ за да го обичате! Тя ви показва че можете да бждете едновременно и весела и сериозна . . Подготвена за общество и за учение, защото тя четѣше всичко, интересуваше се отъ всичко, занимаваше се съ всичко, съ наука безъ да е педантка, съ поезия безъ да е поетка. и ако вие прибавите още, че тя е била най-честната отъ женитѣ, най-преданната отъ приятелкитѣ и най-нежната отъ майкитѣ . . . Тогава вие ще разберете, че всички мои съвети се свеждатъ само къмъ единъ! Вие искате да бждете една добра жена, една очарователна жена?! Е, добре, ето модела!.. Старайте се да й подражавате! . Ето че направихъ една конференция за Г-жа Севине.

Г-жа Меро (настрана). Харесва ми, харесва ми се тоя добъръ младъ момъкъ!

Хенриета. Благодаря ви, господине; вие сте твърде любезенъ, очароваленъ! Вие сте единъ артистъ на добрия животъ! . .

(Следва).

Vocabulaire encyclopédique

par ordre de matières — Енциклопедически словарь въ групирани материи.

Le corps humain — Човѣшкото тѣло.

Vie f (feminin), животъ
santé f., здраве
tête f., глава
cerveau *m* (masculin), мозъкъ
crâne *m*, черепъ
cheveux *m*, коси
front *m.*, чело
barbe f., брада
ride f., бръчка
visage *m.* / face f. } лице
teint *m.*, цвѣтъ
joue f., буза
oeil *m.*, око
yeux *m*, очи
iris *m.*, ирисъ
prunelle f., оч. ябълка
paupière f., мигачъ
sourcil *m.*, вежда
nez *m.*, носъ
narine f., ноздра
oreille f., ухо
bouche f., уста
lèvre f., устна
palais *m.*, небце
langue f., езикъ
dent f, зжбъ
gencive f., вѣнецъ
menton *m.*, брадичка
mâchoire f., челюсть
cou *m.*, шия
gosier *m.* / gorge f. } гърло
épaule f., рамо
nuque f, вратъ
dos *m.*, гърбъ
reins *m.*, pl., слабини
côte f., ребро
sein *m.*, / poitrine f. } гжрди
souffle *m.*, / haleine f. } дишане

estomac *m.*, стомахъ
digestion f., смилане
coeur *m.* сърдце
poumon *m.*, бѣлъ дробъ
foie *m.*, черъ „
entrailles f. чърва
ventre *m*, коремъ
bras *m.*, ржка
coude *m.*, лакътъ
membres *m.*, членове
poing *m.*, юмрукъ
poignée *m.*, шепа
main f., ржка
doigt *m.*, пръстъ
pouce *m*, палецъ
index *m.*, показалецъ
ongle *m.*, нокътъ
cuisse f, бедро
genou-x *m.*, колѣно
jambe f., пищалъ
pied *m.*, кракъ
talon *m.*, стжпало
orteil *m.*, пръстъ
os *m.*, кость
articulation f., става
chair f., месо
muscles m, мишци
nerf *m.*, нервъ
peau f., кожа
sang *m.*, кръвь
bile f., злъчка
pouls *m.*, пулсъ
veine f., вена
être *m.*, сжщество
existence f., сжществование
organe *m.*, органъ
sensation f., осещане
sens m., чувства
toucher *m.*, осещане
goût *m.*, вкусъ
odorat *m.*, обоняне

ouïe f., слухъ
voix f., гласъ
cri *m.*, викъ
vue f., зрение (изгледъ)
regard *m.* } погледъ
coup d'oeil }
maintien *m.*, държане
race f., раса
espèce f., видъ
sexe *m.*, пóлъ
homme *m.*, човѣкъ (мжжъ)
femme f., жена
gens, хора
monsieur *m.*, г-нъ
messieurs *m.*, г-да
dame f., дама
geste *m.*, жестъ
mouvement *m.*, движение
taille f., талия
géant-e, гигантъ -ка
nain-e, джуже
maigreur f., слабость
graisse f., тлъстина
grosseur f., дебелина
beauté f., хубость
laideur f., грозота
force f. } сила
vigueur f. }
souplesse f., гъвкавость
adresse f., } адресъ
искуство
agilité f., подвижность
demoiselle f., г-ца
personne f., лице
enfance f., детинство
adolescence f., юношество
jeunesse f., младость
vieillesse f., старость
viellard *m.*, старецъ
dot f., зестра
mariage *m* } сватба
noce f. }

cadeau *m.*, подаръкъ
famille f., фамилия
parenté f., родство
gendre *m.*, зетъ
belle-fille f., снаха
parents роднини
époux-se съпругъ а
père *m.*, баща
mère f., майка
beau père *m.*, тъстъ
belle-mère f., тъща
enfant *m.*, дете
nourrice f., дойка
parrain *m.* } кумци
marraine f. }
compère *m.* } кръстници
commère f. }
nom m., име
prénom *m.*, презиме
garçon *m.*, момче
fils *m.*, синъ
fille f. дъщеря
frère *m.*, братъ
soeur f., сестра
beau frère *m.*, шуря
belle-soeur f., балдъза
grand-père *m.*, дѣдо
grand-mère f., баба
ancêtres *m.*, прадѣди
oncle *m.*, чичо
tante f., леля
neveu *m.*, внукъ
nièce f., внучка
cousin-e братовчедъ а
veuf, veuve вдовецъ-а
orphelin-e сираче
tuteur *m.*, настойникъ
génération f., генерация
postérité f., потомство
voisin-e съседъ -ка
voisinage *m.*, съседство

Maladies — Болести.

douleurs féminin, болки
brûlure f., изгорено
enflure f., отокъ
piqûre f., ободено
morsure f., ухапано
abcès masculin, цирей
plaie f., рана
coupure f., порѣзано
foulure f., натъртено
verrue f., брадавица
cor *m.*, мазолъ
sueur f., потъ
maladie f., болесть
souffrance f., страдание
langueur f., / faiblesse f., слабость
affaiblissement *m.*, отслабване
évanouissement *m.*, примиране
convalescence f., боледуване-оздравяване
régime *m.*, / diète f. диета
guérison f., лѣкуване
inflammation f., възпаление
croup *m.*, крупъ
rhumatisme *m.*, ревматизмъ
frisson *m.*, тръпка
fièvre f., треска
rougeole f., червенка
variola f., вариола
vaccine f., ваксина
vésicules f, пришки
scarlatine f, скарлатина
typhus *m.*, тифусъ
rhume *m.*, хрема
toux f., кашлица
vomissement *m.*, повръщане
migraine f, главоболъ
convulsion f., конвулсия
hoquet *m.*, хълцане
hydropisie f., водянка
paralysie f., парализия
mort f, смърть
cercueil *m.*, ковчегъ
deuil *m*, трауръ
convoi *m.*, шествие
enterrement *m*, погребение
cimetière *m*, гробища
fosse f, трапъ
tombe f., / tombeau *m.* гробъ
mausolée *m*, мавзолей
squelette *m.*, скелетъ

Comversations — Разговори.

„Bonjour, Lucien, Comment vas-tu ? — Je vais bien, Paul. Et toi ? — Je vais bien aussi.. Je te remercie". Lucien et Paul se serrent la mrin. Ils se donnent une poigneé de main.

„Bonjour, papa; bonjour, maman. Avez-vous bien dormi cette nuit ?" Le petit Henri embrasse son père et sa mère.

„Étienne, veuillez me passer mon livre, qui est là sur la table." Etinne passe le livre. „Je vous remercie."

„Jean, avez-vous étudié votre leçon ? L'avez-vous bien apprise ? — Oui, monsieur — La savez-vous bien ? — Oui, monsieur — Eh bien ! récitez." Jean récite. „C'est bien ; vous la savez : je vous donne un bon point".

„Michel, avez-vous étudié votre loçon ? — Oui monsieur. — La savez-vous ? — Non, monsieur, je ne la sais pas bien. — Pourquoi ? — Parce que je ne l'ai pas étudiée assez longtemps. — Alors, vous ne pouvez pas la réciter ? — Non, monsieur. — Je le regrette. Je ne puis pas vous donner un bon point. Il vous faudra l'étudier encore. Vous me la réciterez, qund vous la saurez

Le temps

Quel temps fait-il
Il fait un mauvais temps
„ „ „ beau „
„ „ désagréable „
„ „ agréable „
„ „ clair
„ „ du brouillard
„ „ „ vent
„ „ un temps variable
„ „ „ „ invariablé
Le temps est nuageux
„ „ „ pluvieux
„ „ se remet au beau
„ „ commerce à changer
Il neige en hiver
Il pleut en été
Il neigera demain
Il va pleuvoir „
Il pleuvra „
Cette nuit était superbe
La pluie tombe par gouttes
La lune se lève
Le soleil „ „ le matin
Voila l'arc-en ciel
La nuit s'approche
Le temps est venteux
„ „ „ orageux
Il grêle en été
Il tonne „ „
En voila le paratonnerre
Le vent souffle du Nord
„ „ „ „ Sud
„ „ „ d'Est
„ „ „ d'Ouest
Il fait froid en hiver
J'ai froid
Il fait chaud en été
J'ai chaud
C'est une chaleur insupportable.

Времето

Какво е времето ?
Времето е лошо
(Добро) хубаво е времето
Неприятно е „
Приятно е „
Ясно е „
Мъгляво е „
Вѣтровито е „
Променливо е „
Непроменливо е „
Облачно е времето
Дъжделиво е „
Времето се поправя
„ „ промѣня
Вали снѣгъ презъ зимата
„ дъждъ „ лѣтото
Ще вали снѣгъ утре
Ще „ дъждъ „
„ „ „ „
Нощьта бѣше чудесна
Дъжда пада на капки
Месечината изгрѣва
Слънцето „ сутринь
Ето небесната дъга
Нощьта наближава
Времето е вѣтровито
„ е бурно
Вали градъ презъ лѣтото
Гърми „ „
Ето гръмотвода
Вѣтърътъ духа отъ северъ
„ „ „ югъ
„ „ „ изтокъ
„ „ „ западъ
Студено е зиме
Стутено ми е
Топло е презъ лѣтото
Топло ми е
Топлината е непоносима

(A suivre)

Hommes de bien — Andrew Carnegie.

C'est un homme de bienfaisance et d'actions humanitairs, qui est fort rare dans ce monde de cupidité et de misère

Son premier soin fut de songer à ceux qui avaient partagé les luttes et les succès de ses débuts. Certes, il s'était montré souvent charitable, comme il est naturel à l'homme, tandis qu'il était encore engagé dans les affaires. Mais quand l'heure fut venue pour lui d'établir une démarcation entre la période de l'acquisition et celle du l'utilisation de la fortune, il revint se fixer à Pittsburgh et il entreprit tout d'abord d'y mettre à l'essai les théories sur les moyens de travailler au bonheur d'autrui. C'ess par une bibliothèque, par la fondation d'une vaste bibliothèque qu'il commeça.

Pour la réalisation de l'Institut de Pittsburgh, il consacra près de 30 millions de dollars et qu'il compléta par un musée d'art, une salle de musique et un muséum scientifique. C'est qu'il avait, au cours de sa vie, appris à l'école de l'expérience, qu'une fois pourvu de tous ce qui leur est nécessaire comme nourriture, vêtement et abri, les hommes et les femmes voient s'accroître leurs chances d'être plus heureux s'ils cultives leur goût et leur faculté d'être sensibles à tout ce que le monde peut contenir de beauté. Et voila comment, après la bibliothèque, naquit le musée d'art, puis le conservatoire de musique et le musée scientifique.

L'initiative qui succeda à celle-ci, il la réserva à ce qui avait été le foyer de son enfance, le home de ses parents, à Dunfermline. Je vous ai dit tout à l'heure la raison qu'il en a donnée dans sa lettre aux Trustees de Dunfermline, et cette pensée qui l'inspirait, il la réalisa en mettant à la disposition des Trustees, pour les habitants de Dunfermline, pour ces pauvres travailleurs, un grands parc avec jardins, terrains de jeux, gymnases et piscines, ainsi qu'une école hygiénique et une bibliothèque, en vue d'embellir d'un peu de distraction et de joie leur dur labeur quotidion.

Ses libéralités s'adressèrent ensuite aux quatre Universités d'Ecosse: Saint-Andrew, Glasgow, Aberdeen et Edinbourg. Il fit don de dix millions de dollars à ces univesités vers lesquelles il ne lui avait pas été possible, dans sa jeu-

nesse, de porter ses pas, moitié de cette somme devant être employée à faire progresser l'université et à y développer l'enseignement de la science, de l'histoire, de l'économie politique et des langues modernes, et moitié à payer les droits de scolarité des jeunes Ecossais incapables de la faire par leurs propres moyens, de façon à assurer à tous les fils de son pays, les facililés dont il avait été privé lui-même.

Après avoir ainsi manifesté les sentiments qui l'animaient dans la veille de ses jeunes années et dans celle de ses succès, il élargit son action et fonda, en le dotant richement, l'Institut de Washington, destiné á favoriser les recherches et les applications scientifiques pour le bien de l'humanité.

Eusuite, ce fut la création, plus large encore, de la Fondation pour le progrès de l'enseignement. Elle comporte une caisse de retraite assez bien pourvue, grâce à ses revenus, pous affranchir les éducateurs américains du souci de la pauvreté, à l'âge avancé où prend fin leur vie laborieuse de maîtres de la jeuneusse. Il y joignit un fonds distinct pour la recherche et l'étude des nouvelles méthodes pédagogiques, en vue d'unifier graduellement l'enseignemet et d'en révéler les défauts, les imperfections, les insuffisances, si bien que l'Institut n'a pas seulement pour objet l'intérêt des maîtres, mais encore celui de l'éducation méthodique dont ces maîtres sont chargés. (A suivre - следва)

Крепостьта Камилитѣ.

Крепостьта Камилитѣ се намира въ селото Хисара, околия Карловска, окржгъ Пловдивски. Тя е разположена при следнитѣ четири села: Амбарлиево, Дуваджово (което е католишко село), Киселери и Синджийлия. Тази крепость е отъ времето на Филипъ Македонски, съградена къмъ 330 — 324 година преди Христа, а може би по-рано или по-кжсно, не се знае точно. Мѣстностьта около нея е равнина, обградена отъ всѣкжде съ ниви и ливади. Разрушението на крепостьта не се знае точно отъ кои е, отъ турци или българи. На върха си тази крепость е разрушена, и прилича на камили, и за това сж я нарекли „Камилитѣ". Върха на стената е широкъ около $2^1/_2$ метра. Тя е градена отъ камъни и тухли, споени съ чукани ситни керемиди и варь, и е една отъ здравитѣ рѣдки старовремски постройки въ България. Въ турско време крепостьта е имала врата (която седи и днесъ) и пазачи, които вечерно време не сж пускали никого да мине.

Тази крепость е била доста дълга, но на нѣкои мѣста е разрушена; тя има още четири врати, които стоятъ и днесъ.

Отъ всѣка врата има пжть, който води за следнитѣ бани и села. Ново-село и Синджийлия и хубавитѣ бани Кюпчезътъ и Момина. Близо до крепостьта има петь минерални извори, надъ които сега има построени модерни бани. Имената на тѣзи бани сж следнитѣ: Момина, Авозътъ, Инчезътъ, Кюпчезътъ и Чалузътъ Четиритѣ имена на банитѣ сж турски. При Момина-баня има една голѣма и добре уредена градина, сжщо и при Авозътъ. Тѣзи бани лекуватъ следнитѣ болести: Момина— бъбречна болесть и очистване на пѣсъка отъ злъчката. Авозътъ — стѣгане на коститѣ (исправяне на крака, счупенъ кръсть; въобще лекуване на счупени кости) Инчезътъ —нервни болести, Кюпчезътъ — ревматизъмь и Чолузътъ — кожени болести. Голѣма полза има отъ минералнитѣ бани, защото лекуватъ хората отъ различни болести, но само когато човѣкъ отива съ вѣра. Тѣзи бани се посещаватъ отъ много хора, особенно лѣтно и есенно време. Когато една държава залѣга да уреди своитѣ минерални бани, тя задоволява насението и ще има по голѣмъ доходъ разбира се. Честита е тази страна, въ която има минерални бани, както е нашето любимо отечество — България.

Копривщица. М. Павловъ

(ученикъ отъ непълната гимназия).

Б. Р. Ученикътъ М. Павловъ ни изпрати най-добро описание на „Камилитѣ". Ние го напечатахме и му пращаме безплатно единъ год. абонаментъ отъ списанието.

Поканваме и другитѣ млади читатели да се упражняватъ въ такива хубави описания, теми за които често ще даваме.

Méthode de lecture et de langage

(d'après I. Carré — Voir, entendre (comprendre). Parler, lire, écrire).

Henriette se lave les mains.

Henriette a les mains sales. La maîtresse lui a dit de les laver. Elle va chercher une cruche d'eau; puis elle apporte une cuvette, un savon et un essuiemains. Nous dirons ce qu'elle fera.

Henriette prend la cruche; elle la soulève; elle verse de l'eau dans la cuvette; elle repose la cruche sur la table. Puis elle prend le savon, elle le met dans l'eau; elle frotte ses mains avec le savon. Ses mains ont été bien frottées; elle retire le savon de l'eau; elle le pose sur la table, à côté de la cuvette. Alors elle frotte longtemps ses deux mains l'une contre, l'autre. Puis elle va verser l'eau de la cuvette dans la cour et elle rapporte la cuvette Elle essuie ses mains avec l'essuie-mains; elle essuie aussi la cuvette. Son linge est mouillé: elle l'étend près

du poêle pour le faire sécher. Elle va reporter la cuvette, le savon et l'essuie-mains. Ses mains étaient sales tout à l'heure; maintenant elles sont propres.

Soulignez les verbes dans les phrase suivantes.

Marguerite a laissé tomber sa pelote de laine. Pauline l'a ramassée. Elle l'a remise à Marguerite. Pauline est une petite fille obligeante.

Paul a perdu son couteau en venant en classe. Jacques l'a retrouvé. Il l'a rapporté à Paul. Jacques est un honnête petit garçon.

Gaston a oublié son livre. Marc veut bien lui prêter le sien. Marc est un bon camarade.

Lucie a égaré son étui. Elle le cherche. Marie cherche avec elle. Marie retrouve l'étui. Elle le rend à Lucie.

Marthe aide Amélie à mettre son manteau. Marthe est complaisante. Marthe est une bonn petite amie.

Pierre a joué avec Paul pendant la récréation. C'est Pierre qui a gagné. C'est Paul qui a perdu.

Valentin est grand; Gustave est petit. Valentin a battu Gustave. Valentin est un méchant garçon.

Le petit Maurice pleure; il a du chagrin. Sa grande soeur Louise le console.

Горното клише представлява алеята къмъ „Язмото" при Ст.-Загора. Умоляваме нашитѣ абонати отъ Южна-България да направятъ подробно описание на тоя пейзажъ, като кажатъ на какво разстояние се намира отъ града, имало ли е по-рано тамъ гора. отъ кои години е почнало залесяването и какво е днешното положение на тая привлекателна мѣстность:

вода, градина съ цвѣтя и декоративни храсти, количество и видъ на посаденитѣ и порасналн вече дървчета, инициатори на залесяването и пр. Най-доброто описание (на френски или български) ще бжде наградено съ единъ годишенъ абонаментъ.

Chronique — Хроника

L'Union des institeurs bulgares a eu l'honneur de recevoir ses collègues de l'Union lugoslave. Les deux unions populaires sont tombées d'accord sur une bonne culture intellectuelle et morale des nations balkaniques qui sond encore bien loin de la civilisation moderne.

Молба къмъ г. г. преподавателитѣ по френски езикъ.

Умоляваме всички гимназиални колеги, до които пращаме книжки (или покани) за прегледъ да абониратъ поне 8-10 ученици и библиотекитѣ, като смѣтатъ че извършватъ общо дѣло да повишение успѣха по френски езикъ, както колегитѣ по българ. езикъ, история, география, естеств история и др. постоянно съдействуватъ за улеснение на тѣхнитѣ списаниия.

Молимъ сжщо колегитѣ отъ непъл. гимназии и прогимназиитѣ за абониратъ по 2-3 ученици или въ краенъ случай поне училищната библиотека за това ценно списание, въ което ще намѣрятъ отлични разкази, стихотворения, преводи, пробни уроци, методически опжтвания и др. важни за успѣха имъ по френски езикъ материали. При обща подкрепа и споразумение, постепенно ще издействуваме : конференции и пробни уроци по френски езикъ, увеличение на часоветѣ въ прогимназиитѣ и други подобрения. Щомъ ние (2—3 учители) сме се нагърбили съ тая трудна, но благородна задача, надѣваме се, че всички колеги съ удоволствие ще ни укажатъ нуждното съдействие.

Молимъ всички преподаватели по френски езикъ отъ гимназиитѣ и прогимназиитѣ да ни съобщатъ съ една карта, какво биха направили въ полза на списанието ни при условията, въ които се намиратъ.

Нашитѣ предварителни благодарности.

Кн. 5 (за януарий) сжщо се печата и ще бжде разпратена къмъ 15 февруари. Умоляваме г. г. колегитѣ и настоятелитѣ да ни доплатятъ първата вноска сега, а втората да ни внесатъ до края на февруарий (следъ като получатъ бр. 5) за да можемъ и ние да изпълняваме редовно своитѣ голѣми задължения къмъ печатари, продавачи на хартия, сътрудници и др За всѣко съдействие, редакцията ни изказва своитѣ найголѣми благодарности.

Министрътъ на земледѣлието г. Д. Христовъ е назначилъ една специална комисия, която е натоварена да проучи

условията за електрифициране на всички гродове въ страната и следъ това да изработи обстоенъ планъ за реализирането на това мѣроприятие. Електрификацията ще стане въ нѣкои градове, въ връзка съ съоржженията, които ще бждатъ построени за напояването на безводнитѣ мѣстности.

Отдѣлението за водитѣ при сжщото министерство, е натоварено да проучи положението на всички притоци на Дунавъ и да изработи планъ за напояването на оная часть отъ Дунавската равнина, която е безводна.

Подвижния кинематографъ у насъ разви отъ две години насамъ много полезна дейность, — за 2 години и 2 месеца двата апарата (поради липса на срѣдства м-ството располага само съ 2 апарата) сж обходили 430 села, въ които сж дали 1066 кино-представления, посетени отъ около 250,000 селяни.

Bibliographie — Библиография.

Colonel Lamouche. Quinze ans d'histore balkanique (1904 — 1918). Avec 3 cartes hors texte Librairie Payot. Paris 1928 Pages 234 Prix 25 francs. Un excollent livre que nous recommandons à tous ceux qui voudraient connaître la vérité sur les différentes questions baikaniques

Природа, илюстровно популярно научно списание. Год. XXIX (1928) кн. 1, 2, 3 и 4 София. Год. абон. 60 лв. Това списание, което е много подходящо за гимназисти и студенти, има за цель: 1) да създаде у четеца възгледъ за цѣлокупната природа, чрезъ отбрани статии върху природнитѣ науки; 2) да държи четеца въ течение на всички научни открития и му посочва неизчерпаемитѣ природни богатства на България, като следи и за развитието на стопанския ни животъ въ свръзка съ тия богатства и пр. Препорячваме го на нашитѣ читатели

Адресъ: спис. Природа, ул. Гладстонъ № 55 — София.

Г-нъ Хр. Янковъ — София, издава две хубави библиотеки, които препоржчваме на нашитѣ читатели.

I Малка географска библиотека:

Швеция и Норвегия; Италия; Швейцария; Великобритания и Ирландия; Дания; Испания; Франция; Белгия; Холандия; Германия; Финландия; Едно денонощие въ Великия океанъ; Вашингтонъ; Въ страната на мрака и ледоветѣ; Една екскурзия до Ниагара и др.;

II Изъ живота на народитѣ

Перси, Индуси, Араби, Китайци, Японци и др. Всѣка книжка струва по 5—7 лв.

Молимъ авторитѣ и издателитѣ на разни книги, подходящи за младежьта, да ни изпращатъ по 1 екз. за хроникиране и препоржка.

Annonces — Обявления

Nous insérons toutes les annonces qui peuvent intéresser nos lecteurs — professeurs, étudiants, élèves de gymnases etc. à 0.20 frs le mot

Le Centre Européen de la Dotatiôn Carnegie continue cette année l'impression de certains des cours professés dans son hôtel, 173, Boulevard Saint-Germain. Les conditions de vente de ces cours imprimés sont établies sur les bases suivantes:

20 francs la série d'un cours comprenant jusqu'à 8 leçons.
30 „ „ „ „ „ „ „ 12 „
45 „ „ „ „ „ de 2 semestres.

Pour l'année 1928 -1929, les cours imprimés par le Centre Européen de la Dotation Carnegie seront les suivants;

Série à 20 fr. 1) La Conception du Droit International chez les Juristes protestants. (6 leçons).

2) Les Progrès de la Justice Internationale. (6 leçons).

3) Histoire des Doctrines du Droit International. (8 leçons) M. Gidel, Professeur à la Faculté de Droit de Paris.

4) Les Traités Internationaux de l'Europe Orientale. (5 leçons) M. Guetzevitch, Secrétaire Général de l'Institut International de Droit public.

5) L'évolution du Régime contractuel entre les Etats en matière économique. (6 leçons) M Serruys, ancien Directeur des Accords Commerciaux au Ministère du Commerce.

Série à 30 fr. Les grands Systèmes de Politique Internationale. (10 leçons) M. Charles Dupuis, Membre de l'Institut.

Série à 45 fr. 1) Les Principes généraux du Droit International. (2 semestres) M. de Lapradelle, Professeur à la Faculté de Droit de Paris.

2) Histoire diplomatique (1815 — 1914). (2 semestres) M. Renouvin, Chargé de cours à la Sorbonne.

3) Problèmes politiques contemporains de l'Europe Orientale. (2 semestres) M. André Tibal, Professeur à l'Université de Nancy, Titulaire de la Chaire Carnegie à Paris.

Les sousriptions sont reçues au Secrétariat du Centre Eoropéen de la Dotation Carnegie 173, Boulevard Saint-Germain, Paris.

N. R. Nous prions M. M. les Secrétaires des Universités de nous accuser réception des numéros, que nous avons adressé à leurs salles de lecture et de nous envoyer des annonces à publier dans l'intérêt de la jeunesse studieuse balkanique.

Книжарница на Т. Ф. Чипевъ—София (Булев. Дондуковъ №20) е най-добре уредена и доставя всички книги и списания, необходими за учащата се младежь и читающата публика. Искайте подробни сведения и каталози.

La Jeunesse Bulgare (Българска Младежь), Варна — списание за лесно изучване френски езикъ, необходимо за учащи се отъ всички учебни заведения и любители на хубавото, хуманното, възвишеното. Излиза всѣки месецъ, освенъ юлий и августъ, год. III (1928) брой 3 и 4.

Годишенъ абонаметъ: 75 лева (за учащи се 65 лв.) плащани чрезъ настоятелитѣ на 2 пжти (40+35 или 25). За библиотеки и читалища — 85 лв. внесени наведнъжъ съ пощ записъ. Всѣкой може да бжде настоятель: щомъ запише 6 - 8 абонати, получава 1 абонаментъ даромъ; до 20 абонати — 20% отбивъ, а за повече—25% отъ адресираната намъ сума.

Искайте подробни покани и кн. 1, 2, 3, 4 и 5.

Списанието е одобрено отъ Министерството на народното просвѣщени съ окржжно № 570 отъ 9 януари 1914 год. — при втората му годишнина, която заповѣдь, споредъ направената ни справка, е въ сила и за г. III, IV и пр. То сжщо е одобрено и отъ министерствата на войната и търговията.

Родители, абонирайте децата си за единственото у насъ френско-българско списание, което е препълнено съ ценни материали за дидактично, морално и естетично издигане на вашитѣ деца — утрешното гражданство.

Колеги отъ непълнитѣ гимназии и прогимназиитѣ, абонирайте молимъ по 4-5 отъ вашитѣ ученици или поне училищнитѣ библиотеки за това ценно списание, въ което ще намерите отлични преводи, пробни уроци, методически опжтвания и др. важни за успеха Ви по френски езикъ материали.

Изпращаме по 5—10 течения на колегитѣ по френски езикъ и молимъ, следъ като ги пласиратъ, да ни изпратятъ първата вноска за улеснение на изданието. Молимъ да ни се изпращатъ разни мнения, статийки, описания и др. (на френски, или български). Списъци на книги за четене отъ учащитѣ се (съ малки резюмета) сжщо приемаме съ голѣма благодарность.

Отъ тая книижка могатъ да се преведатъ и пратятъ въ редакцията следнитѣ страници: 569, 570, 572, 573, 574, 580, 581, 582, 583, 585, 586, 587, 590, 596, 599, 611, 612, 613.

Обявления отъ културно-просвѣтенъ характеръ — препоржчване на книги, географ. карти, помагала, курсове и пр. се помѣстватъ по 50 ст. на дума.

Адресъ: *Редакция „Българска Младежь“ — Варна (693/6)*

Печатница „СВѢТЛИНА“, Варна — Imprimerie „SVETLINA“, Varna.